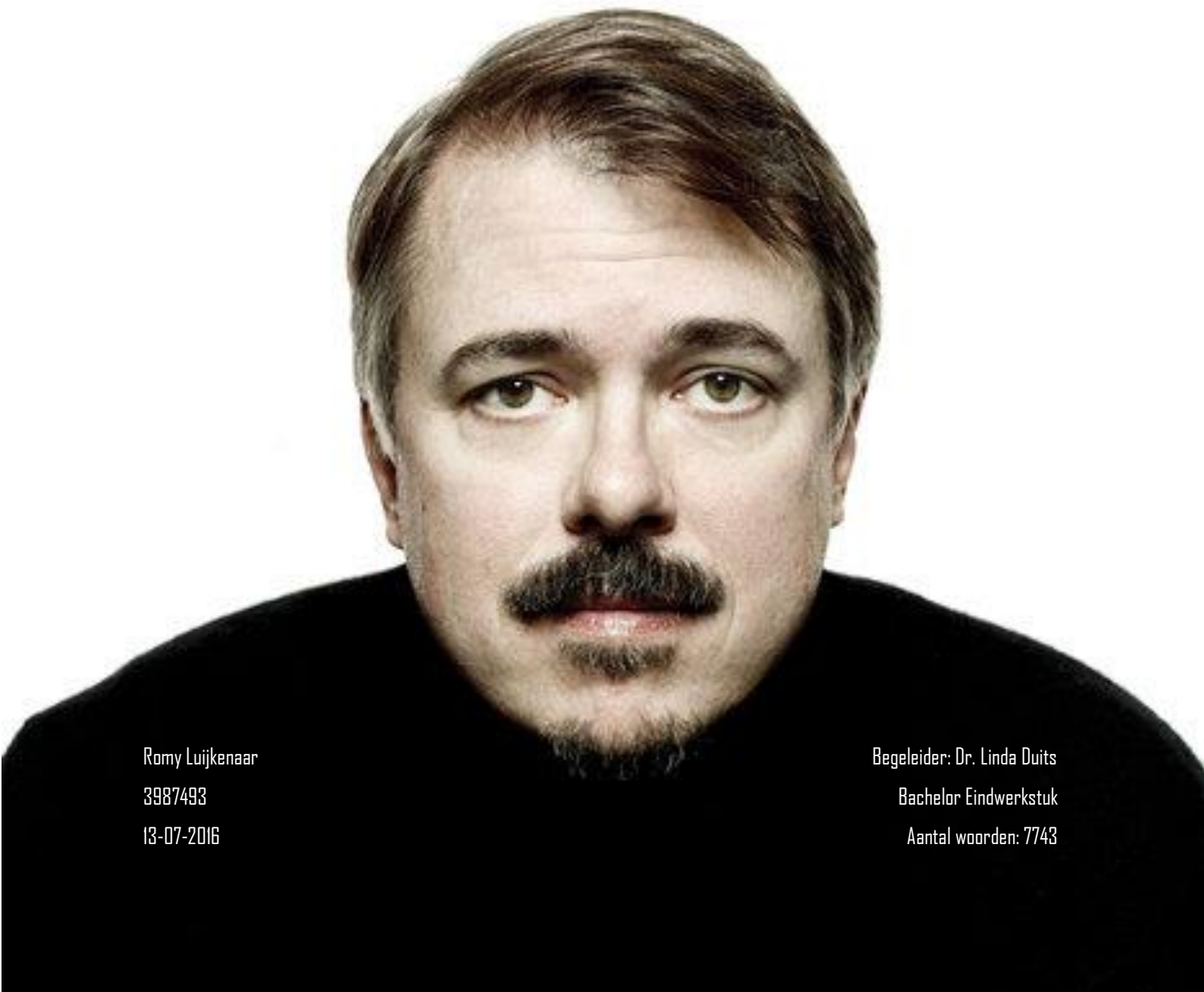

Gilligans discours

Een onderzoek naar de toeschrijving van auteurs eigenschappen
aan Vince Gilligan in het journalistieke discours

Romy Luijkenaar

3987493

13-07-2016

Begeleider: Dr. Linda Duits

Bachelor Eindwerkstuk

Aantal woorden: 7743

Abstract

In het academische discours van de cultuurwetenschappen wordt het auteurschap van toonaangevende showrunners erkent. Echter, in het journalistieke discours is het nog onduidelijk in welke mate er over showrunners als auteurs wordt gesproken en of er eigenschappen aan showrunners worden toegekend die typisch zijn voor auteurs. Met dit onderzoek naar de auteurseigenschappen die showrunner Vince Gilligan worden toegeschreven in het Amerikaanse journalistieke discours aan de hand van zijn serie BETTER CALL SAUL is onderzocht of showrunners van kwaliteitstelevisie ook tot auteur verheven kunnen worden. Dit biedt film- en televisiewetenschappers meer inzicht in de positie van kwaliteitstelevisie in de culturele hiërarchie, tussen de populaire ‘lage’ entertainment en de elitaire ‘hoge’ kunstvormen.

Om te bepalen wat auteurseigenschappen zijn, is dit onderzoek gebaseerd op de auteurstheorie van Andrew Sarris en de drie beginselen die hij daarvoor opgesteld heeft. Het onderzoek is uitgevoerd aan de hand van een thematische discoursanalyse, zoals beschreven door Virginia Braun en Victoria Clarke, van twintig Amerikaanse recensies van BETTER CALL SAUL. Deze recensies zijn gecodeerd, waarna de codes zijn geclusterd tot subthema's en thema's. Vervolgens zijn deze thema's geïnterpreteerd in relatie tot het onderzoek en zijn daarmee de onderzoeksvragen beantwoord.

Uit het onderzoek is gebleken dat Gilligan in het journalistieke discours op persoonlijk vlak als een genie van televisie wordt gezien met een nieuwsgierige persoonlijkheid en leiderschapskwaliteiten. Als showrunner wordt Gilligan auteurseigenschappen van de door Sarris opgestelde beginselen van technische vaardigheid, persoonlijke stijl en intrinsieke betekenis toegekend in BETTER CALL SAUL. Daarnaast beschreven de recensenten dat Gilligans reputatie een statusverhogende invloed had op BETTER CALL SAUL. Deze status van genialiteit is de vierde auteurseigenschap die aan Gilligan werd toegeschreven in het Amerikaanse journalistieke discours. Deze vierde auteurseigenschap is typisch gebleken voor de definiëring van de ‘auteur’ in het journalistieke discours, en gaat vooraf aan de toekenning van technische vaardigheid, persoonlijke stijl en intrinsieke betekenis.

In dit onderzoek is gebleken dat de voor film ontworpen auteurstheorie van toepassing is op kwaliteitstelevisie, maar niet de volledige auteurseigenschappen die in het journalistieke discours aan showrunners worden toegekend omvat. In dit onderzoek is alleen Gilligan als auteur geanalyseerd, maar het zou interessant zijn om te bestuderen of er in het journalistieke discours een canon van televisieshowrunners ontstaat. Om de huidige positie van televisie in de culturele hiërarchie te bepalen, zou verder onderzoek zich kunnen richten op een eventueel canon van televisieshowrunners, evenals er een canon van filmauteurs ontstond na de introductie van de auteurstheorie.

Inhoudsopgave

Inhoudsopgave	5
1. Inleiding	6
2. Theoretisch kader	8
2.1 Auteurstheorie	8
2.2 Kwaliteitstelevisie	10
2.3 Journalistieke discours	12
3. Methode	14
3.1 Casusmateriaal	14
3.2 Thematische discoursanalyse	14
4. Resultaten	17
4.1 De persoon Vince Gilligan	17
4.1.1 Genialiteit	17
4.1.2 Persoonlijkheid	18
4.2 Gilligans bijdrage aan Better Call Saul	20
4.2.1 De showrunner VG	20
4.2.2 De toekenning van het succes van BCS aan VG	23
5. Conclusie	27
Referenties	29
Bijlagen	31
Bijlage 1: Casusmateriaal	31
Bijlage 2: Coderingstabel	33
Bijlage 3: Clustervorming van subthema's in thema's	40

1. Inleiding

Het gouden tijdperk van de roman wordt doorgaans geplaatst in de 19^e eeuw en die van film in de 20^e eeuw. Het gouden tijdperk voor de televisieserie speelt zich volgens sommigen echter af in de 21^e eeuw.¹ Dit tijdperk werd eind 20^e eeuw ingeluid met een aantal dramaserieën welke als kwaliteitstelevisie werden gezien, zoals bijvoorbeeld HILL STREET BLUES (NBC, 1981-1987) en TWIN PEAKS (ABC, 1990-1991).² Deze trend van televisieseries van hoogstaande kwaliteit zette zich verder door in de 21^e eeuw met series zoals THE SOPRANOS (HBO, 1999-2007), MAD MEN (AMC, 2007-2015) en BREAKING BAD (AMC, 2008-2013). De esthetische en literaire kwaliteit van deze series wordt door televisieacademici vergeleken met die van hoog cultureel gewaardeerde auteurs, zoals William Shakespeare en Charles Dickens.³ Daarmee lijkt televisie zich van populair entertainmentmiddel te ontwikkelen naar een vorm van hoge cultuur, een verzamelnaam voor meer elitaire kunstvormen zoals literatuur en theater. Bij het bepalen van de kwaliteit van hoge cultuur speelt het discours van cultuurcritici een grote rol. Hierbij worden vaak aan de auteur bepaalde auteurs eigenschappen toegekend. De auteur kan worden gezien als iemand die de creatieve controle over het werk heeft en zijn of haar persoonlijke overtuigingen of wereldvisie daarin naar voren brengt.⁴ De auteurs eigenschappen zijn de eigenschappen die te zien zijn in het werk van de maker die de genialiteit van de auteur aantonen.⁵ De auteur neemt dan ook een belangrijke plaats in binnen het huidige discours van televisiecritici waarbij kwaliteitstelevisie als hoge cultuur wordt gezien.

Deze rol van de auteur vertoont parallellen met die van de film in de 20^e eeuw. In de tweede helft van de 20^e eeuw openden filmcritici François Truffaut en Andrew Sarris en filosoof Michel Foucault met de auteurstheorie het debat over de definitie en de functie van een auteur van een film ten opzichte van zijn werk en van het populaire discours. Zij keerden zich voornamelijk tegen de massaproductie en commercie van Hollywood en vonden dat het van belang was dat de auteurs eigenschappen terug te vinden waren in de films die auteurs maakten.

Later namen filmcritici deze ideeën van auteurschap over, maar pasten deze ook toe op populaire genres onder de culturele elite, zoals de Hollywood gangster film, de romantische komedie en films van de Europese filmhuizen. Hierbij werden films binnen deze genres erkend als kunstvorm.⁶ Met de

¹Christina Dokou, "Christopher Bigsby, Viewing America: Twenty-First-Century Television Drama," *European Journal of American Studies* 4 (2014): 1-6, 3; Michael Newman en Elana Levine, *Legitimizing Television. Media Convergence and Cultural Status* (New York: Routledge, 2012), 35 en 53.

²Newman en Levine, 49.

³Dan Hassler-Forest, "Game of Thrones: Quality Television and the Cultural Logic of Gentrification," *TV/Series* 6 (2014): 160-170, 160.

⁴Pierre Bourdieu, *Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*. 1979, vertaald door Richard Nice (Cambridge, Massachusetts: Harvard University Press, 1984), 282.

⁵Newman en Levine, 35-36.

⁶Dan Hassler-Forest, "Game of Thrones: Quality Television and the Cultural Logic of Gentrification," *TV/Series* 6 (2014): 160-170, 163.

opkomst van kwaliteitstelevsie is er inmiddels ook een discours ontstaan waarbij kwaliteitsseries worden geïnterpreteerd aan de hand van auteurseigenschappen van de auteurs van deze series, oftewel de showrunners. Showrunners kunnen hierbij worden gezien als een hybride functie van schrijver-producent van televisieseries die de leiding heeft over de operationele zaken en het artistieke proces.

Cultuurwetenschapper Christine Lang betoogt dat showrunner Vince Gilligan behoort tot één van deze auteurs van kwaliteitstelevsie.⁷ In zijn hitserie *BREAKING BAD* toonde hij zijn auteurseigenschappen met esthetische beelden, een gedetailleerd narratief en referenties en symbolen waarmee hij de serie van een diepere betekenis voorzag. Echter, in het journalistieke discours is het nog onduidelijk in welke mate er over showrunners als auteurs wordt gesproken en of er eigenschappen aan showrunners worden toegekend die typisch zijn voor auteurs.

Direct na *BREAKING BAD* creëerde Gilligan in samenwerking met Peter Gould de populaire spin-off *BETTER CALL SAUL* (AMC, 2015-). Dit onderzoek richt zich specifiek op de auteurseigenschappen die in het journalistieke discours worden toegeschreven aan Gilligan middels deze serie, aangezien Gilligan door Lang is aangewezen als een auteur van kwaliteitstelevsieseries. Door te bestuderen welke auteurseigenschappen aan Gilligan worden toegeschreven in *BETTER CALL SAUL*, een serie waarbij Gilligan zijn functie als showrunner deelt, kan zijn positie als auteur van kwaliteitstelevsie in het journalistieke discours nader worden bepaald.

Voor dit onderzoek is de volgende onderzoeksvraag gesteld: Welke auteurseigenschappen worden er in het Amerikaanse journalistieke discours aan Vince Gilligan toegeschreven als auteur van kwaliteitstelevsiedrama *BETTER CALL SAUL*? Om deze hoofdvraag te operationaliseren worden twee deelvragen onderscheiden. De eerste deelvraag is hierbij gericht op de manier waarop journalisten een beeld schetsen van Gilligan als persoon en luidt als volgt: 1) Hoe wordt de persoon Vince Gilligan omschreven in het Amerikaanse journalistieke discours? De tweede deelvraag gaat vervolgens in op welke elementen van *BETTER CALL SAUL* door journalisten aan Gilligan worden toegeschreven en luidt: 2) Welke aspecten van *BETTER CALL SAUL* worden aan Vince Gilligan toegeschreven in het Amerikaanse journalistieke discours?

Met dit onderzoek wordt onderzocht of showrunners van kwaliteitstelevsie door journalisten ook als auteur met bepaalde auteurseigenschappen gezien worden. Er is namelijk nog weinig bekend in hoeverre hier sprake van is. Alleen in een studie van Michael Newman en Elana Levine wordt expliciet gesteld dat showrunners van kwaliteitstelevsie potentiële auteurs zijn.⁸ Volgens Newman en Levine leidt de verhevenheid van de auteur tot de legitimering van kwaliteitstelevsie als hoge cultuur. Deze studie wordt echter niet op een systematische wijze onderbouwd door casestudies. Daarnaast zijn er onderzoeken waarin de ontwikkeling en definiëring van kwaliteitstelevsie aan bod komen, zoals door Michelle Hilmes en Dan Hassler-Forest. Echter, in deze onderzoeken wordt de koppeling tussen

⁷ Christine Lang, “‘Gonna Break Bad?’ – On Implicit Dramaturgy in *Breaking Bad*,” in *Breaking Down Breaking Bad*, red. Christine Lang en Christoph Dreher (München: Wilhelm Fink Verlag, 2013), transcript, 1.

⁸ Newman en Levine, 135.

kwaliteitstelevise en de auteur niet expliciet gemaakt. Vandaar dat dit onderzoek de stelling dat bepaalde auteurseigenschappen aan showrunners worden toegekend verder wil onderzoeken middels een casestudie. Daarnaast is dit onderzoek ook op een wat algemener niveau van belang voor het vakgebied televisiewetenschappen. Allereerst maakt dit onderzoek gebruik van door mediawetenschappers aangereikte terminologie om inzicht te krijgen in hoe recensenten kwaliteit toekennen aan televisieseries. Daardoor draagt dit onderzoek bij aan meer inzicht in hoe kwaliteit aan televisie wordt toegekend en in het bijzonder welke rol journalisten hierbij vervullen. Verder draagt dit onderzoek bij aan meer inzicht in de positie van televisie in de culturele hiërarchie van lage naar hoge cultuur.

2. Theoretisch kader

Om de hoofdvraag te beantwoorden, in hoeverre worden auteurseigenschappen in het Amerikaanse journalistieke discours aan Vince Gilligan toegeschreven als auteur van kwaliteitstelevisiedrama *BETTER CALL SAUL*, worden in dit hoofdstuk allereerst een aantal concepten en theorieën toegelicht. Hierbij zal allereerst in paragraaf 2.2 worden toegelicht wat in de literatuur wordt verstaan met het begrip 'auteur'. Ook wordt hier ingegaan op verschillende auteurs Theorieën en welke hiervan relevant zijn in het kader van dit onderzoek. In paragraaf 2.3 komt de term kwaliteitstelevisie aan bod, het ontstaan ervan en hoe auteurseigenschappen hierop van toepassing zijn. Daarna zal in paragraaf 2.4 verder worden ingegaan op het journalistieke discours en het belang daarvan voor deze studie.

2.1 Auteurs Theorie

In dit onderzoek staan de begrippen 'auteur', en 'auteurseigenschappen' centraal. In de cultuurwetenschappelijke literatuur betekent het begrip 'auteur' vaak iets anders dan alleen de letterlijke omschrijving zoals deze in de Dikke van Dale wordt gegeven van “schrijver, schrijfster van een boek.”⁹ Zo definiëren informatiewetenschappers Howard White en Belver Griffith het begrip ‘auteur’ niet als een persoon, maar als zijn oeuvre: “a body of writings by a person – and not the person himself.”¹⁰ Verder ziet muziekwetenschapper David Brackett het begrip auteur niet als een persoon, maar als een combinatie van verschillende individuen welke gezamenlijk verantwoordelijk zijn voor de totstandkoming van een muziekstuk, zoals vocalisten, instrumentalisten, componisten, tekstschrijvers, opnametechnicus en publiek.¹¹ In het kader van dit onderzoek wordt de auteur echter benaderd zoals deze omschreven is in de auteurs Theorie. Daarin wordt de auteur gezien als een regisseur die de volledige controle heeft over de productie van zijn film en zich daarin kan onderscheiden van andere regisseurs. In de discussie in het Amerikaanse discours van filmcritici en –journalisten over auteurseigenschappen van filmregisseurs heeft de auteurs Theorie een invloedrijke rol gespeeld.¹²

De auteurs Theorie werd ontwikkeld door filmcritici van het Franse filmtijdschrift *Cahiers du Cinema*, die de term ‘auteur’ ontleenden aan de literaire traditie en toepasten in de filmkritiek.¹³ In de literaire traditie heeft sinds de 18^e eeuw de auteur zich ontwikkeld tot een functie die kwaliteit en originaliteit van een tekst garandeert. Mede door de koppeling van de auteur aan de filmtraditie, kreeg

⁹VanDale, “auteur,” geraadpleegd 28 mei 2016, op <http://www.vandale.nl/opzoeken?pattern=auteur&lang=nn#.V0mTMZGLS00>.

¹⁰ Howard White en Belver Griffith, “Author Cocitation: A Literature Measure of Intellectual Structure,” *Journal of the American Society for Information Science* 32.3 (1981): 163-171, 163.

¹¹ David Brackett, *Interpreting Popular Music* (New York: Cambridge University Press, 1995), 16-17.

¹² Alexander Hicks en Velina Petrova, “Auteur Discourse and the Cultural Consecration of American Films,” *Poetics* 34 (2006): 180-203, 183.

¹³ Sarris, “The Auteur Theory and the Perils of Pauline,” *Film Quarterly* 16.4 (1963): 26-33, 26.

film meer erkenning als esthetisch medium en verloor het zijn reputatie als ordinair entertainment.¹⁴ In 1963 beschreef filmcriticus Ernest Callenbach dit als volgt:

[In 1954], in the Paris monthly *Cahiers du Cinéma*, François Truffaut proposed for the magazine a ‘politique des auteurs’-a policy of focusing criticism primarily upon directors and specifically upon chosen directors whose individuality of style qualified them, in the eyes of the Cahiers team, as ‘auteurs’-creators in the personal sense we accept for the other arts.¹⁵

De *politique des auteurs*, in 1962 door Andrew Sarris omgedoopt tot auteurstheorie, stelt dat de regisseur als auteur de artistieke controle heeft over de productie van zijn film zoals een schrijver dat heeft over zijn roman. Geïnspireerd door François Truffaut gaat Sarris hier verder op in. Hij benadrukt dat er bepaalde filmregisseurs zijn die een hogere artistieke bijdrage leveren aan de filmgeschiedenis doordat zij in staat zijn een eigen stempel te drukken op hun films die hen onderscheidt van andere regisseurs.¹⁶ Deze authenticiteit van de regisseur zou de waarde van een film verhogen. Wanneer een regisseur als auteur wordt erkend door filmcritici en –journalisten, ontstaat er een verwachtingspatroon rondom die persoon: “Although the auteur theory emphasizes the body of a director’s work rather than isolated masterpieces, it is expected of great directors that they make great films every so often [...]. As Renoir has observed, a director spends his life on variations of the same film.”¹⁷ Hiermee bedoelt Sarris dat een auteur die trouw blijft aan zijn eigen stijl zijn authenticiteit kenbaar maakt in zijn eigen werk. Daarmee creëert hij een onderscheidend repertoire ten opzichte van andere regisseurs.¹⁸ Volgens Sarris berust het verschil tussen regisseur en auteur op drie beginselen, namelijk op de beginselen van techniek, persoonlijke stijl en intrinsieke betekenis.¹⁹

Het eerste beginsel op basis waarvan een auteur onderscheiden kan worden van een regisseur is techniek. De auteur moet consistent in staat zijn te beoordelen welke technieken hij het beste kan gebruiken om zijn doel te bereiken en zijn authentieke stijl te tonen. Zoals een auteur van een boek moet weten hoe metaforen ingezet kunnen worden, moet een auteur van een film weten op welke manier hij shots moet construeren en combineren om zijn bedoeling van een bepaalde scene duidelijk te maken. Andere auteurseigenschappen die voortkomen uit dit eerste beginsel zijn een succesvol doelbewust gebruik van muziek, dialoog en cameravoering.

Een tweede belangrijk onderscheidend beginsel is persoonlijke stijl. Volgens Sarris kan een auteur namelijk worden herkend doorbepaalde terugkerende karakteristieke stijlelementen: “Over a group of films, a director must exhibit certain recurrent characteristics of style, which serve as his

¹⁴David A. Gerstner, “The practices of authorship” in David A. Gerstner and Janet Staiger (eds.), *Authorship and Film* (New York: Routledge, 2003), 5.

¹⁵Sarris, “The Auteur Theory and the Perils of Pauline,” 26.

¹⁶Andrew Sarris, “Notes on the Auteur Theory in 1962,” *Film Culture* Winter 27 (1962/63): 561-564, 562.

¹⁷Idem, 563-564.

¹⁸Sarris, “The Auteur Theory and the Perils of Pauline,” 28.

¹⁹Sarris, “Notes on the Auteur Theory in 1962,” 563.

signature.”²⁰ Een regisseur kan dus volgens Sarris niet worden gezien als auteur als er in zijn werk geen authentieke stijl naar voren komt. Deze persoonlijke stijl van een auteur kan zich uiten in terugkomende motieven of stijlaspecten.

Een derde en laatste onderscheidend beginsel is de intrinsieke betekenis van een film. Dit beginsel is eveneens de meest mysterieuze en ingewikkelde van de drie. Volgens de auteursstheorie moet de auteur in staat zijn een intrinsieke betekenis aan zijn film te geven. Sarris legt deze betekenis uit als iets dat voortvloeit uit de ziel van de film van een auteur, waar bij Sarris de ziel aanduidt als het ongrijpbare verschil tussen twee persoonlijkheden.²¹ Op deze manier geeft de auteur een extra dimensie aan zijn film, die de persona van de auteur of zijn perspectief op de maatschappij weergeeft. Dit kan zich uiten door middel van bijvoorbeeld een voorkeur voor de behandeling van bepaalde onderwerpen, een sterke opinie in een bepaald debat of een interesse in mythologie, religie of symbolisme. Volgens Sarris wordt de betekenis van een film gevormd door de persoonlijke stijl van een auteur welke weer wordt gevormd door de goede beheersing van de techniek. Enkele regisseurs die zich door hun authenticiteit en persoonlijke stijl, hun visie en hun bijzondere bekwaamheid in het vak met één of meerdere films hebben bewezen als auteur zijn figuren als John Ford, Alfred Hitchcock en Charlie Chaplin.²² De status van auteur werd door Sarris aan hen toegekend, omdat zij door hun technische bekwaamheid en een persoonlijke stijl een intrinsieke betekenis gaven aan hun films.

Er kleven echter enkele nadelen aan de auteursstheorie. Zo vindt Sarris zelf dat zijn drie beginselen dicht bij elkaar liggen en aan interpretatie onderhevig zijn. Ze leveren een houvast, maar zijn geen harde criteria voor de erkenning van een auteur. Verder stelt Sarris dat de auteursstheorie rekbaar blijft in haar conceptualisering, afhankelijk van de kundigheid van de regisseur en de context. Desalniettemin biedt het model van Sarris een duidelijk instrument om auteurseigenschappen van auteurs te analyseren. In kader van dit onderzoek, wat zich richt op televisie, blijft Sarris' auteursstheorie dan ook zeker relevant.

2.2 *Kwaliteitstelevsie*

Aangezien dit onderzoek zich richt op de kwaliteitstelevsieserie BETTER CALL SAUL wordt in deze paragraaf allereerst nader toegelicht wat in de literatuur onder kwaliteitstelevsie wordt verstaan, het ontstaan hiervan, welke rol showrunners hierbij vervullen en welke auteurseigenschappen hierbij aan showrunners kunnen worden toegekend.

In het kader van dit onderzoek wordt de volgende definitie van kwaliteitstelevsie gehanteerd: Een combinatie van aspecten van de vertrouwde en traditionele televisieformats met thema's en de esthetiek van gevestigde vormen van hoge cultuur, zoals film en literatuur.²³ Vanaf de jaren vijftig tot

²⁰ Idem, 562.

²¹ Sarris, "Notes on the Auteur Theory in 1962," 563.

²² Sarris, "The Auteur Theory," 26-27.

²³ Hassler-Forest, "Game of Thrones," 163.

midden jaren tachtig werd de Amerikaanse televisiemarkt gedomineerd door de drie grote netwerken AMC, NBC en CBS. Vanaf de jaren tachtig ontwikkelde zich echter een nichemarkt waarin netwerken en adverteerders zich specifiek richtten op een hoogopgeleid, welvarend publiek met een hogere waardering voor hoge kunst en de literaire en esthetische waarde van televisieprogramma's.²⁴ Deze periode wordt ook wel de post-netwerkperiode genoemd.²⁵

Media- en cultuurwetenschapper Michelle Hilmes beschrijft dat als gevolg van de stijgende vraag naar een meer elitaire vorm van televisie, televisiemakers meer creatieve vrijheid werd gegeven.²⁶ Met hogere budgetten hadden zij de mogelijkheid televisieseries te creëren van hogere esthetische en literaire kwaliteit. Kenmerkend van deze televisiemakers is hun controle over zowel het creatieve proces als het productieproces. Televisie werd hiervoor beschouwd als een medium waarin de rol van producent bepalend was voor het eindproduct, maar zoals Horace Newcomb en Robert Alley beschrijven hadden veel televisieproducenten van kwaliteitstelevisie de productionele taken als bijkomstigheid op zich genomen, nadat zij al succes als schrijver hadden.²⁷ Hierbij behielden zij de controle over het creatieve proces van schrijven en regisseren. In de media kregen deze schrijver-producenten een steeds prominentere rol. Vanaf de jaren negentig werd de functie van schrijver-producent aangeduid met de term showrunner en werden schrijver-producenten belangrijke figuren in de promotie van series in journalistieke artikelen en recensies. Doordat zij daarbij verantwoordelijk werden gehouden voor verschillende aspecten van techniek en stijl in hun series, kregen zij auteurseigenschappen toegekend in de media.

Bij de studie over de esthetiek van kwaliteitstelevisie kan de auteurstheorie een behulpzame rol spelen en helpen met de classificatie van de kwaliteitstelevisieseries, door de rol van de showrunners te onderzoeken. Volgens Newman en Levine is de auteur een vooraanstaand concept in de legitimering van kwaliteitstelevisie als hoge cultuur.²⁸ Het concept is gekoppeld aan culturele uitingen als muziek, schilderkunst, literatuur, theater en film en bevestigt de hoge esthetische waarde daarvan. De auteurstheorie van Sarris erkent volgens Newman en Levine de problematiek van de individuele auteur in een commercieel massamedium dat door een groep specialisten wordt gecreëerd.²⁹ Bovendien zijn er veel vergelijkingen met studies naar filmregisseurs, waar dit model al vaker is toegepast.³⁰ Zo kan bij film de regisseur worden gezien als het creatieve brein van een filmproductie. Bij televisie vervult de showrunner die rol. Bovendien hebben beide vormen een overeenkomende esthetiek. Hierdoor kunnen

²⁴ Dan Hassler-Forest, "The Walking Dead: Quality Television, Transmedia Serialization and Zombies," in *Serialization in Popular Culture*, red. Rob Allen en Thijs van den Berg, (New York: Routledge, 2014): 120-140, 122.

²⁵ Amanda Lotz, *The Television will be Revolutionized* (New York: New York University Press, 2007), 7-8.

²⁶ Michele Hilmes, *Only Connect: A Cultural History of Broadcasting in the United States* (Wadsworth: Cengage Learning, 2002), 359-360.

²⁷ Alisa Perrenen Thomas Schatz, "Theorizing Television's Writer-Producer: Re-viewing the Producer's Medium," *Television & New Media* 16.1 (2015): 86-93, 89.

²⁸ Newman en Levine, 35-38.

²⁹ Idem, 50.

³⁰ Bishetta Merritt, "Bill Cosby: TV Auteur," *Journal of Popular Culture* 24.4 (1991): 89-102, 90.

ook auteurseigenschappen aan kwaliteitstelevisie worden toegekend. Merritt verwoordt dit als volgt: “As in film, television auteurs possess characteristics that are above all distinguished by the themes they follow in a group of shows supported by their artistic progress, ‘signature’ or style, and their technique and procedural tendencies.”³¹ De drie beginselen van Sarris, techniek, persoonlijke stijl en intrinsieke betekenis, zouden dus ook kunnen worden gebruikt om mogelijke auteurseigenschappen van showrunners te analyseren.

2.3 Journalistieke discours

Dit onderzoek richt zich op de vraag in hoeverre auteurseigenschappen aan de showrunner Vince Gilligan worden toegeschreven in het Amerikaanse journalistieke discours. Vandaar dat in deze paragraaf dieper wordt ingegaan op het belang van een discoursanalyse voor het analyseren van de rol die journalisten spelen in het toekennen van auteurseigenschappen aan showrunners.

Zoals Sarris stelde, is de conceptie van de term auteur onderhevig aan interpretatie, constant aan verandering onderhevig en contextafhankelijk.³² Een tekstuele inhoudsanalyse welke deze context niet in de analyse betreft zal hierdoor weinig inzicht bieden. Het is daarom relevanter om de auteur als een discursieve praktijk te onderzoeken door middel van een discoursanalyse. Deze benadering heeft haar oorsprong in poststructuralistische theorieën, zoals ontwikkeld door Foucault. Hierbij worden volgens Foucault discursieve formaties gevormd binnen een historisch specifiek systeem welke uitdrukking geeft aan bepaalde machtsverhoudingen. Oftewel, zoals Jason Mittell uitlegt: “For Foucault, discursive formations are historically specific systems of thought, conceptual categories that work to define cultural experiences within larger systems of power.”³³ De manier waarop de conceptie van de auteur in het discours is gevormd, is hierbij afhankelijk van de tijdsgeschiedenis, de cultuur en de omgeving. Volgens Foucault lijken deze discursieve formaties natuurlijk te zijn, als een persoonlijk definitief denkbeeld, maar zijn ze in werkelijkheid cultureel bepaald en passen ze zich constant aan.³⁴

In de vorming van de discursieve formaties spelen sociale instituties zoals de media een grote rol door hun grote bereikbaarheid. Met de groeiende aanwezigheid van de showrunnersfiguur in de media, zijn journalisten en recensenten bepalend in de discursieve praktijk van de auteur. Het bereik van de media heeft de mogelijkheid grote groepen te overtuigen van iemands bekwaamheid of juist een negatief beeld van een showrunner in het discours te creëren. De manier waarop het journalistieke discours met de showrunners en hun series omgaat, speelt een grote rol in de bewuste en onbewuste waardering voor showrunners en hun series in de maatschappij.

³¹Merritt, 91.

³²Sarris, “Notes on the Auteur Theory in 1962,” 563.

³³Jason Mittell, “A Cultural Approach to Television Genre Theory,” *Cinema Journal* 40.3 (2001): 3-24, 8.

³⁴Mittell, 8.

3. Methode

In het vorige hoofdstuk zijn de voornaamste begrippen voor dit onderzoek nader toegelicht en met elkaar verbonden. In dit hoofdstuk wordt nauwkeurig beschreven hoe de onderzoeksvragen beantwoord zullen worden. Er wordt nader ingegaan op de onderzoeksmethode en de keuzes die daarbij gemaakt zijn. Daarvoor zal in paragraaf 3.2 het casusmateriaal worden afgebakend en worden toegelicht op welke manier het casusmateriaal is verzameld. In paragraaf 3.3 zal de gebruikte methode nauwkeurig worden gedefinieerd, beschreven en verantwoord.

3.1 Casusmateriaal

Het doel van het onderzoek was om een discoursanalyse uit te voeren naar artikelen van journalisten over het werk van Gilligan. Hiervoor werd om data te verzamelen voor het beantwoorden van de twee deelvragen van dit onderzoek gezocht naar recensies van journalisten van BETTER CALL SAUL. Deze recensies werden verzameld via Metacritic. Deze website verzamelt recensies van gebruikers, journalisten en critici van muziekalbums, computerspellen, films en televisieseries en toont de gemiddelde cijferbeoordeling van elk product. Hierbij werd gezocht naar recensies door gebruik te maken van de volgende zoekwoorden: 'BETTER CALL SAUL' en 'Vince Gilligan'.

Vervolgens werden de gevonden zoekresultaten afgebakend door alleen recensies in de discoursanalyse te betrekken die zijn gepubliceerd in de periode van de aankondiging van het eerste seizoen van BETTER CALL SAUL op 11 september 2013 tot aan het einde van het seizoen op 6 april 2015.³⁵ Hierbij is ervoor gekozen om recensies over het tweede seizoen buiten beschouwing te laten om het aantal afleveringen waar de recensies over gaat te beperken, om zo de omvang van het onderzoek hanteerbaar te maken.

Na een zorgvuldige selectie van het aanbod op de website van Metacritic, voldeden twintig artikelen aan alle eisen. Uit deze recensies werden alleen fragmenten gebruikt die informatie bevatten over auteurseigenschappen die Gilligan wel of niet worden toegeschreven. Dit waren bijvoorbeeld passages over montage, scenario, cameravoering, betekenisgeving of stijlaspecten. Deze passages zijn vervolgens gecodeerd en gethematiseerd volgens het stappenplan van Virginia Braun en Victoria Clarke.

3.2 Thematische discoursanalyse

Gezien deze studie de auteur benadert als een discursieve praktijk, is het ook op een passende wijze geanalyseerd met een discoursanalyse. Door de auteur als een product van een discours te onderzoeken

³⁵“AMC and Sony Pictures Television Statement on BREAKING BAD Spinoff,” *Sony Pictures Television* (11 september 2013), geraadpleegd 13 juni 2016, op <https://sites.sonypicturestelevision.com/aboutspt/viewPR.php?id=186>.

kan dit onderzoek meer inzicht bieden in de manier waarop een discours een definitie en betekenis creëert rondom een auteur. Deze manier van analyseren richt zich op de taal binnen een discours die wordt gebruikt om een bepaald onderwerp te representeren en zo een samenhangende set van opvattingen creëert over dat onderwerp. Hierbij wordt voor dit onderzoek gebruik gemaakt van een thematische discoursanalyse. Braun en Clarke beschrijven deze methode niet alleen als een manier om patronen (thema's) in een bepaald discours te identificeren en te analyseren, maar ook als een hulpmiddel om deze thema's op een interpretatief niveau te begrijpen.³⁶ In dit onderzoek wordt er gezocht naar de auteurseigenschappen die in het discours worden toegekend aan Gilligan. Deze clusteren zich in de thema's, die met deze onderzoeksmethode blootgesteld en geïnterpreteerd kunnen worden. Dit onderzoek werd hierbij uitgevoerd aan de hand van de zes fases die Braun en Clarke voorstellen voor een succesvolle thematische analyse.³⁷ Deze methode zal hieronder verder worden toegelicht.

De eerste fase is bedoeld om vertrouwd te raken met het casusmateriaal. Bij het kritisch herlezen van de tekstfragmenten uit de recensies zijn eventuele opmerkingen direct genoteerd, evenals bijzonderheden van de bron in relatie tot de serie, Gilligan of het auteurschap. De verzameling van recensies is met de bron, schrijver en datum van publicatie weergegeven in een tabel in bijlage 1. De artikelen zijn genummerd, zodat in de stappen erna de tekstfragmenten herleid konden worden naar hun bron.

In fase twee zijn codes ontwikkeld van de passages, door de essentie van die elementen in het corpusmateriaal te doorgronden. In feite werd de basisinformatie van het fragment uit de tekst gefilterd en werd de interessante en relevante informatie voor de analyse naar voren gebracht. Hierbij lag de focus op de creatieve en productionele elementen van de serie, die besproken werden in de teksten in relatie tot Gilligan. Om te voorkomen dat in de codering de interpretatie van de tekst werd beïnvloed door persoonlijke aannames, zijn de passages eerst op beschrijvend niveau gecodeerd. Vervolgens zijn deze coderingen op beschrijvend niveau geïnterpreteerd waardoor een relevante set coderingen ontstond. Deze codes zijn in bijlage 2 in een hiërarchische tabel verwerkt, waarin de codes achter de betreffende tekstfragmenten staan.

In fase drie is op interpretatieve wijze gezocht naar patronen in deze codes. De nadruk lag vooral op creatieve en productionele vaardigheden die aan Gilligan zijn toegeschreven, maar ook op opmerkingen over de status en persoonlijkheid van Gilligan. Wegens het grote aantal coderingen, ontstonden er in de eerste instantie kleine groeperingen met subthema's. Deze subthema's bleken per onderwerp geclusterd te kunnen worden, zodat zij kernachtige thema's vormden. Vervolgens zijn de thema's en subthema's in een hiërarchisch organigram verwerkt. In de vierde fase zijn deze thema's ter evaluatie gesteld, door de thema's in relatie tot de codes en tot de algehele dataset te controleren op relevantie en significantie. Deze thema's zijn genummerd ter herkenning. Wanneer de thema's een

³⁶Virginia Braun en Victoria Clarke, "Using Thematic Analysis in Psychology," *Qualitative Research in Psychology* 3.2 (2006): 77-101, 79.

³⁷ Braun en Clarke, 86-87.

bruikbare set hadden gevormd, werden ze in fase vijf uitgewerkt door ze te definiëren en ze in relatie tot de onderzoeksvragen te plaatsen.

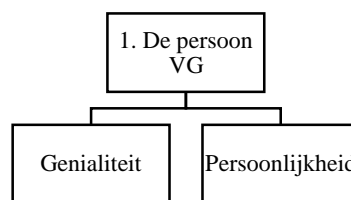
Het stappenplan van Braun en Clarke resulteerde in drie thema's. Het eerste thema, 'De persoon VG', is relevant voor de beantwoording van de eerste deelvraag. De coderingen in dit thema doen uitspraken over Gilligans genialiteit en persoonlijkheid. Hierdoor werd duidelijk welk beeld er van de persoon Gilligan was gecreëerd in de recensies. Het tweede en het derde thema bevatte relevante informatie ter beantwoording van de tweede deelvraag. In deze thema's kwam naar voren wat Gilligan werd toegekend in het succes van BETTER CALL SAUL. Hierbij behandelde het tweede thema 'De showrunner Gilligan', waarin de toeschrijving aan Gilligan van aspecten van 'vaardigheid', 'herkenbaarheid' en 'betekenisgeving' aan bod kwamen. Ten slotte konden de laatste subthema's gebundeld worden in het derde thema: 'De toekenning van het succes van BCS aan VG'. De coderingen in dit thema beschrijven de mate waarin Gilligan door de recensenten verantwoordelijk werd gehouden voor de reputatie en het eindresultaat van BETTER CALL SAUL.

4. Resultaten

In dit hoofdstuk worden de resultaten van de uitgevoerde thematische discoursanalyse beschreven. Elk thema zal individueel worden besproken en in verband worden gebracht met de onderzoeksvraag. Waar relevant, zal de analyse worden uitgebreid van een beschrijvend naar een interpretatief niveau om de resultaten beter te begrijpen in hun context. Aan de hand van het eerste thema van de analyse, ‘de persoon VG’, zal in paragraaf 4.1 de eerste deelvraag worden beantwoord. Vervolgens zal in paragraaf 4.2 een antwoord op de tweede deelvraag worden geformuleerd met behulp van thema 2 en 3: ‘de showrunner VG’ en ‘de toekenning van het succes van BCS aan VG’.

4.1 De persoon Vince Gilligan

In deze paragraaf zal een antwoord worden geformuleerd op de eerste deelvraag, hoe de persoon Vince Gilligan omschreven wordt in het Amerikaanse journalistieke discours. Het thema ‘de persoon VG’, is onderverdeeld in twee subthema’s, ‘genialiteit’ en ‘persoonlijkheid’ (figuur 1). Hieronder zal per subthema besproken worden wat dit zegt over Vince Gilligan als persoon en hoe dit tot uiting komt in de artikelen.

Figuur 1: Hoofdthema 1 'De persoon VG' met subthema's

4.1.1 Genialiteit

Ten eerste wordt de genialiteit van Gilligan besproken. Dit komt naar voren door het gebruik van verschillende lovende woorden die Gilligans talent benadrukken. Zo benoemde de *Hollywood Reporter* dat Gilligan een briljante geest zou hebben, werd zijn werk door de *Salon* als meesterlijk bestempeld, roemde *The New York Times* Gilligan voor zijn “inexhaustible ingenuity”, en beschreef de *Newark Star-Ledger* Gilligan als een meester in het overtreffen van verwachtingen (bijlage 2, art.18, 17, 10 en 1). Deze artikelen omschrijven Gilligan als een genie van televisieproducties, een showrunner die met het niveau van zijn talent ver boven andere televisiemakers uitstijgt.

In enkele artikelen werd de genialiteit zelfs overstegen tot het niveau van consecratie. In die artikelen werd Gilligan verheven tot een grootheid die niet vergeten zou mogen worden. Zo werd er in een artikel van *Roger Ebert* gesproken over “the great Vince Gilligan,” en is Gilligan door *Vox Culture* benoemd tot een van de beste schrijvers van televisiedrama’s in de geschiedenis (bijlage 2, art. 4 en 14). Alexander Hicks en Velina Petrova zagen in hun onderzoek naar de consecratie van Amerikaanse films

dezelfde bevoorrechting en verheffing bij regisseurs. Zij beschrijven dat de verheffing van een regisseur boven andere regisseurs, de kans vergroot dat de werken van die regisseur ook geconsecreerd worden.³⁸ Op die manier ontstaat er in het discours rondom de regisseur een aanname van kwaliteit. Door alle lovende woorden over Gilligan en BREAKING BAD in de recensies leek de naam Gilligan dezelfde aanname met zich mee te dragen. Wanneer in een recensie sprake was van twijfel over het succes van BETTER CALL SAUL werd Gilligan er bij betrokken om de lezer van de recensie gerust te stellen:

“How will "Better Call Saul" play for those unfamiliar with "Breaking Bad"? It still works, provided they're content with Gilligan's trademark loopiness and the show's leisurely (but confident) pace” (bijlage 2, art. 1).

“To be sure, the term "spin-off" rarely implies great things for a television show (how often has one been better than the original?), but if Breaking Bad proved anything, it's that story is always Vince Gilligan's top priority. Nothing happens—be it a scene or a shot or a line of dialogue—without reason, so the same should hold true for an entire television series, if Gilligan's behind it” (bijlage 2, art. 13).

In geen van de recensies werd tegen dit beeld van Gilligan als betrouwbaar genie ingegaan.

4.1.2 Persoonlijkheid

In de recensies werden zowel direct als indirect een aantal persoonlijkheidseigenschappen van Gilligan benoemd. Dit zijn eigenschappen die door de recensenten aan Gilligan zijn toegekend, naar aanleiding van hun ervaringen met Gilligan en zijn werk. Hier waren eigenschappen bij die een enkele keer genoemd werden, maar de eigenschappen die in meer recensies terug kwamen zijn de moeite waard om hier te bespreken. Het gaat hierbij om de persoonlijkheidseigenschappen van nieuwsgierigheid en leiderschap.

Zo bleek nieuwsgierigheid veelvuldig als persoonlijkheidseigenschap te worden toegekend aan Gilligan. In de artikelen werd regelmatig zijn explorerende werkwijze en zijn intentie om nieuwe mogelijkheden van televisieproductie te ontdekken benoemd. Een artikel stelde bijvoorbeeld dat de ontwikkeling van het hoofdpersonage van BREAKING BAD een ontdekkingstocht was voor Gilligan naar wat er mogelijk was binnen het BREAKING BAD universum dat hij gecreëerd had:

“Breaking Bad is one of the best shows to have graced television in a long time, and Vince Gilligan's exploration of the Walter White universe now continues (from co-creator Peter Gould) in Better Call Saul” (bijlage 2, art. 13).

³⁸ Hicks en Petrova, 197.

In datzelfde artikel werd verklaard dat Gilligan een spin-off van *BREAKING BAD* wilde creëren met het personage Saul Goodman, omdat naar zijn gevoel er nog veel te ontdekken viel aan dat personage. Met andere woorden, Gilligans nieuwsgierigheid zou hem gedreven hebben om een serie te creëren en voort te zetten. In een ander artikel werd verondersteld dat Gilligans behoefte om het onmogelijke mogelijk te maken algemeen bekend was: “We already know Vince Gilligan likes to defy the odds” (bijlage 2, art. 20). Ook hier uit bleek dat Gilligan als een nieuwsgierig persoon wordt omschreven. In geen van de artikelen werd dit tegengesproken, hoewel in één artikel werd beweerd dat Gilligan in herhaling is getreden door in zowel *BREAKING BAD* als *BETTER CALL SAUL* een personagetransformatie als rode draad in zijn verhaallijn te verwerken.

Uit de thematisering van de coderingen bleek verder dat Gilligan ook als leider werd omschreven. Dit is opvallend, aangezien hij de showrunnerfunctie voor *BETTER CALL SAUL* deelt met Peter Gould. Gilligan en Gould zouden beiden evenveel verantwoordelijkheid over het eindproduct dragen en beide leidinggeven aan het productieteam. Toch is er in de artikelen regelmatig voor gekozen alleen Gilligan te noemen. Een voorbeeld hiervan was te vinden in artikel 3, waar de recensent *BETTER CALL SAUL* als een serie van exclusief Vince Gilligan omschrijft:

“Yet again, a comedic actor coming through dramatically on a Vince Gilligan show” (bijlage 2, art. 3).

In paragraaf 4.2.2 zal met het derde thema dit onderwerp verder worden besproken met betrekking tot Gilligan als showrunner. Echter, het feit dat recensenten Gilligan meer dan Gould besproken in hun artikelen geeft aan dat zij Gilligan capabel vinden als leidinggevende van het productieteam. In veel artikelen werd Gilligan beschouwd als de aanvoerder van het team. Enkele keren gebeurde dit letterlijk: “Vince Gilligan and his team, as usual, have surprised me” (bijlage 2, art. 17). Gilligan werd hier als aanvoerder gezien van het productieteam, degene die de verantwoordelijkheid over het eindproduct droeg. Andere keren werd dit duidelijk doordat alleen Gilligans naam genoemd werd als maker van de serie en Goulds naam achterwege gelaten werd, zoals in het voorbeeld hierboven uit artikel 3 en de voorbeelden hieronder:

“Vince Gilligan, who created "Bad" and this show, clearly doesn't want to sacrifice Saul's comic underpinnings for some deeper, darker tale about the evil that lurks in men's souls. Besides, he's already done that series. As such, "Saul" is lighter and brighter than "Bad," and -- particularly with Sunday's launch -- often very funny” (bijlage 2, art. 5).

“Nothing happens—be it a scene or a shot or a line of dialogue—without reason, so the same should hold true for an entire television series, if Gilligan's behind it” (bijlage 2, art. 13).

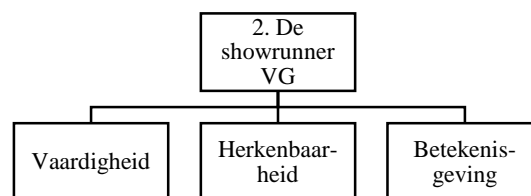
“Gilligan's two AMC series share a common trajectory and a marvelous visual sense, but they are different in tone and execution” (bijlage 2, art. 15).

4.2 Gilligans bijdrage aan *BETTER CALL SAUL*

De tweede deelvraag, welke aspecten van *BETTER CALL SAUL* aan Gilligan worden toegeschreven in het Amerikaanse journalistieke discours, wordt in deze paragraaf beantwoord met behulp van het tweede en derde thema.

4.2.1 De showrunner VG

In het tweede thema, ‘de showrunner VG’ wordt beschreven wat Gilligan volgens de recensenten typeert als showrunner en wat opvalt aan zijn wijze van produceren en regisseren. Het thema is onderverdeeld in drie subthema’s. Figuur 2 toont een schematische weergave van deze thema’s. Uit de analyse is gebleken dat er in de recensies veel interesse is getoond in Gilligan met betrekking tot zijn rol als showrunner. De recensenten schroomden niet om zijn naam te benoemen wanneer de esthetiek, stijl of thematiek van *BETTER CALL SAUL* werd besproken. Hierdoor hebben de recensenten een beeld gecreëerd van Gilligan als showrunner.

Figuur 2: Hoofdthema 2 ‘De showrunner VG’ met subthema’s.

Gilligan is in de analyse naar voren gekomen als een showrunner die veel vaardigheden beheerst. Meer dan eens werd het belang van technisch inzicht en technische kundigheid benoemd in de recensies. Het zijn zijn eigenschappen die een interessante basis creëren van een serie, welke vervolgens verder kunnen worden uitgewerkt.

Uit de analyse bleek dat er veel gesproken werd over Gilligans bekwaamheid in personageontwikkeling. Gilligan had zijn vaardigheden in het creëren van een interessant personage al laten zien in *BREAKING BAD*, volgens een recensie in de *San Francisco Chronicle*. Daarbij werd gedoeld op de complexiteit van het hoofdpersonage Walter White, waarmee Gilligan de kijker heen en weer liet gaan tussen empathie en afkeer:

“The beauty of “BB” was that Gilligan created a character who isn’t just one thing, but, rather, a realistic, complex assemblage of good and bad qualities. Walter White wasn’t just a good guy driven into the world of meth cooking because of circumstances — in his case, a terminal cancer diagnosis; the elements that made him a criminal were part of his makeup all along.” (bijlage 2, art. 20).

Uit de analyse werd duidelijk dat Gilligan ook in *BETTER CALL SAUL* in staat was een complex personage te creëren. Volgens *Yahoo TV* was Gilligan in staat de spin-off tot een interessante op zichzelf

staande serie te maken, doordat hij de technische vaardigheden beheerste om het personage Saul Goodman uit BREAKING BAD te transformeren tot een complex en interessant hoofdpersonage die de kijker zou kunnen blijven intrigeren gedurende een of meer seizoenen:

“Breaking Bad creator Vince Gilligan had one crucial goal to achieve with AMC's new series Better Call Saul, premiering Feb. 8. He had to make Bob Odenkirk's Saul Goodman someone to root for, someone with a more complex emotional life than the manic money-grubber we came to love as comic relief in Breaking Bad. Judging from the first two episodes of Better Call Saul that I've watched (the second airs Feb.9), Gilligan has succeeded” (bijlage 2, art. 2).

Dit citaat toont eveneens dat Gilligan als showrunner volgens de analyse doelbewust te werk gaat met zijn vaardigheden, zodat hij zijn bedoelingen bij de kijker duidelijk kan maken. Gilligan heeft het personage Saul Goodman uit BREAKING BAD aangepast, ten behoeve van de complexiteit en aantrekkelijkheid van BETTER CALL SAUL. Gilligans doelbewuste gebruik van zijn vaardigheden zagen de recensenten ook op het gebied van cameravoering, regie en montage:

“The first three episodes are all directed by "Breaking Bad" alums — Gilligan, Michelle MacLaren and Terry McDonough — and there's the same care placed into each and every frame, but the compositions often look very different. Walter White tended to live his most memorable moments in close-up, the better to take advantage of Bryan Cranston's expressive face, but also to illustrate how powerful this former weakling was rapidly becoming. Many of the most interesting shots on "Better Call Saul!" position its hero as barely more than a speck on a map — a little man caught up in larger forces he can barely comprehend, let alone talk his way around” (bijlage 2, art. 7).

“[Vince Gilligan and Michelle MacLaren] are TV directors who carefully consider their choices and how their visuals can play a thematic role in the overall fabric of the show” (bijlage 2, art. 4).

De recensies beschrijven hoe Gilligan met elk beeld informatie overdraagt aan de kijker. Soms gebruikt hij dit als toelichting op de personages en hun karakters, zoals de metaforen voor het hoofdpersonage die Gilligan volgens verschillende recensenten heeft verwerkt in de serie:

“There is a moment early in the first episode when Saul walks to a bright yellow car in the courthouse parking lot. We just see it from the front, and it looks like a pretty nifty car . . . until he starts it up and pulls out of the space. It's almost as if Gilligan is saying, ‘You think you know what you're seeing here, but hold on a second’” (bijlage 2, art. 15)

“Co-creator Vince Gilligan, who directed and co-wrote the pilot, packs the hour with clever metaphors for Jimmy” (bijlage 2, art. 12).

Andere keren toonde Gilligan zijn vaardigheden door op een doelbewuste wijze informatie over te brengen op de kijker, om een gelaagdheid van thema's die hem persoonlijk interesseerden en inspireerden toe te voegen aan een serie voor een diepere betekenisgeving. Uit de analyse kwam naar voren dat Gilligan dit in *BREAKING BAD* deed, maar later ook in *BETTER CALL SAUL*.

“Gilligan did masterful work with “Breaking Bad,” telling a story not just about Walter White but also about the culture that shaped and enabled him. Now he’s taking on another type of criminal—a trickster, not a mastermind” (bijlage 2, art. 17).

“I should also say the show is, overall, terrifically cast, right down to a small role played by Mirian Colon — Al Pacino's mother in *Scarface*, which you may recall was kind of a *Breaking Bad* inspiration” (bijlage 2, art. 2).

In de recensies werd Gilligan gepresenteerd als een showrunner die elke centimeter van het beeld wil laten bijdragen aan de boodschap die hij wil overbrengen en het doel wat hij wil bereiken met zijn serie. Tegelijk creëert hij een extra dimensie voor het publiek dat bereid is om zijn series te analyseren. Volgens de recensenten dragen de metaforen voor het hoofdpersonage bij aan de vorming van het personage en geven de referenties naar *BREAKING BAD* en andere inspiratiebronnen een beeld van Gilligans standpunt en persoonlijke interesses. De referenties naar *BREAKING BAD* en de thema's die werden aangehaald in *BETTER CALL SAUL* die de recensenten oppikten, schreven zij hierbij toe aan Gilligan. Immers was hij de showrunner van *BREAKING BAD*.

Aan de manier waarop vaardigheden in werden gezet in *BETTER CALL SAUL*, herkenden de recensenten het werk van Gilligan. De analyse toonde aan dat recensenten het resolute ritme en de esthetische beelden in *BETTER CALL SAUL* als een stijlkenmerk van Gilligan presenteerden. Deze stijl werd in de recensies vooral gebaseerd op zijn werk in *BREAKING BAD*. Steeds terugkerende elementen in die serie, zoals het gestage ritme en het esthetische en doelgerichte gebruik van de visuele beelden, zijn volgens de recensenten opnieuw duidelijk te zien in *BETTER CALL SAUL*.

“The editing and music choices have a fluid, mesmerizing rhythm that we really haven’t seen since, well, ‘Breaking Bad’” (bijlage 2, art. 4).

“How will “Better Call Saul” play for those unfamiliar with “Breaking Bad”? It still works, provided they’re content with Gilligan’s trademark loopiness and the show’s leisurely (but confident) pace” (bijlage 2, art. 1).

“Gilligan’s two AMC series share a common trajectory and a marvelous visual sense, but they are different in tone and execution” (bijlage 2, art. 15).

Hoewel door de meeste recensenten de stilistische overeenkomsten tussen **BREAKING BAD** en **BETTER CALL SAUL** werden afgedaan als Gilligans persoonlijke stijl, gaven enkele recensenten aan **BETTER CALL SAUL** te zien als een verlenging van **BREAKING BAD**:

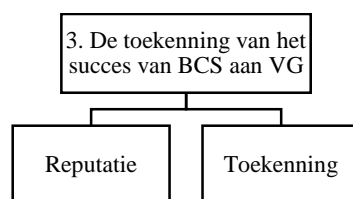
“It might blow up in everybody's face or we might be hailing it years from now as a great second act in Vince Gilligan's brilliant and strange foray into New Mexico” (bijlage 2, art. nr. 18).

De recensenten waren het er over eens dat Gilligan in **BETTER CALL SAUL** een persoonlijke stijl toont, en dat hem de uitstraling en stemming van de serie kan worden toegeschreven. Toch zijn de meningen nog verdeeld over de voortzetting van diezelfde stijl in een project dat niet aan **BREAKING BAD** is gerelateerd.

De aspecten uit **BETTER CALL SAUL** die aan Gilligan zijn toegeschreven komen overeen met de drie beginselen van Sarris: techniek, persoonlijke stijl en intrinsieke betekenis. De vaardigheden van Gilligan, met name op het gebied van personageontwikkeling, het maken van doelbewuste keuzes en op visueel gebied, werden door de recensenten als technische kundigheid van Gilligan herkend en erkend in **BETTER CALL SAUL**. Ook de stijl van de serie werd toegekend aan Gilligan. Er werd zelfs beweerd dat de stijl in **BETTER CALL SAUL** volledig overeenkomt met de persoonlijke stijl van Gilligan. Hierbij ontdekten een aantal recensenten door deze persoonlijke stijl te koppelen aan **BETTER SAUL** bepaalde thema's die zij anders misschien niet hadden herkend, zoals Gilligans inspiratiebron *Scarface*. Dit komt overeen met de persoonlijke toevoeging aan de intrinsieke betekenis van de serie waar Sarris in zijn auteursstheorie over sprak.

4.2.2 De toekenning van het succes van *BCS* aan *VG*

In de eerste twee thema's is Gilligan als persoon en als showrunner besproken. Echter, uit de artikelen is gebleken dat er nog een derde thema speelde in de recensies. Naast wie Gilligan is en wat hij doet, werd er in de recensies ook meer duidelijk over het effect van zijn reputatie op **BETTER CALL SAUL**. Het laatste thema 'de toekenning van het succes van *BCS* aan *VG*' legt de nadruk op de prestaties en de reputatie van **BETTER CALL SAUL** die aan Gilligan zijn toegeschreven. Het thema is onderverdeeld in twee subthema's, namelijk 'reputatie' en 'toekenning' (figuur 3).

Figuur 3: Hoofdthema 3 'de toekenning van het succes van *BCS* aan *VG*' met subthema's.

Uit de recensies is gebleken dat de reputatie van BETTER CALL SAUL afhankelijk is van de status van Gilligan. Positieve verwachtingen, bekendheid en vertrouwen in de serie werden voornamelijk aan Gilligan toegeschreven. De medewerking van Gilligan aan de serie werkt als een vanzelfsprekende aantrekkingskracht voor de serie en vergroot de mogelijkheid dat de serie van hoge kwaliteit zal zijn.

“Six years prior to the Saul of “Breaking Bad,” the star of late-night TV ads and lawyer to drug dealers, there was Jimmy — a struggling public defender barely able to keep the lights on while taking care of and hoping to cash in on his brother (Michael McKean), who is on some sort of disability leave from a fancy corporate law firm. When Jim goes ballistic on a metal trash bin, we get a glimpse of the disappointments, failures and anger that made him who he is — and who Saul is to become. I trust Gilligan, so although it’s less than exciting and not at all a comic respite, ‘Saul’ has me along for the ride” (bijlage 2, art. 16).

De mate van vertrouwen in Gilligan is groter dan de ontmoedigende voorspellingen over de serie. Daaruit blijkt dat Gilligan zijn bekwaamheid en zijn waarde al bewezen heeft. De meeste recensenten deden dit af aan zijn werk in BREAKING BAD. In de eerste recensie werd Gilligan bijvoorbeeld als “‘Breaking Bad’ creator Vince Gilligan” geïntroduceerd, waarmee werd verwezen naar een succesvolle en hooggewaardeerde serie (bijlage 2, art. 1). Dit in tegenstelling tot Peter Gould in datzelfde artikel, die werd geïntroduceerd als “co-producer” van BETTER CALL SAUL. Hiermee werd de naam Gilligan gelijk al van een roemrijke status voorzien, iemand die al noemenswaardige serie heeft geproduceerd. Een andere recensent legde de link tussen gepassioneerde televisiefans in wat hij beschreef als de gouden eeuw van televisie en het succes van Gilligan, waarmee hij impliceerde dat een veronderstelde elite van het televisiepubliek Gilligan erkent als hoogwaardige en bekwame showrunner:

“If you are a passionate fan of television (especially during what we call the great Golden Age of Television, that finds its most classic examples on cable and premium cable), then you are aware that this February, the creator of the storied “Breaking Bad” series will be following up on that achievement with the prequel series “Better Call Saul” (bijlage 2, art. 6).

Gilligan wordt vertrouwd als bekwame showrunner van BETTER CALL SAUL en zijn naam brengt positieve verwachtingen met zich mee van een hoogwaardige serie, en is daarom noemenswaardig. Hierdoor is de reputatie van BETTER CALL SAUL sterk afhankelijk van de positieve status van Gilligan.

Door zijn invloedrijke status, is aan Gilligan een grote mate van gezag toegekend. Zijn naam werd in elk artikel als enige of als eerste in een rij namen genoemd om een kwalitatieve eigenschap van BETTER CALL SAUL aan toe te schrijven. Soms zelfs letterlijk, als gezaghebbende over het productieteam van BETTER CALL SAUL: “Vince Gilligan and his team, as usual, have surprised me” (bijlage 2, art. 17). Toch hebben veel recensenten ook erkenning toegeschreven aan Peter Gould en

verschillende meewerkende regisseurs. In hun artikelen lieten zij doorschemeren dat de daadwerkelijke kwaliteit van de serie tot stand komt door de samenwerkingen met en inzet van anderen:

“Director Vince Gilligan, who co-wrote the premiere episode with “Saul” co-creator Peter Gould, serves up a terrific shot of Saul, whose face displays a heartbreaking mix of desperation and hope before he gets crushed at the last moment” (bijlage 2, art. 8).

“The most valuable thing Gilligan and Gould do in the first episodes is to turn Saul from a relatively flat character primarily used for comic relief on “Breaking Bad” into a fully dimensional guy named Jimmy” (bijlage 2, art. 9).

“[Vince Gilligan and Michelle MacLaren] are TV directors who carefully consider their choices and how their visuals can play a thematic role in the overall fabric of the show” (bijlage 2, art. 4).

“The first three episodes are all directed by “Breaking Bad” alums — Gilligan, Michelle MacLaren and Terry McDonough — and there's the same care placed into each and every frame, but the compositions often look very different” (bijlage 2, art. 7).

De samenwerking met andere regisseurs, schrijvers en een co-showrunner en zelfs hun bekwaamheid en waarde werd in de recensies dus niet ontkend. Toch bleef Gilligan constant de eerstgenoemde en de meest genoemde naam, waarmee in de recensies zijn waarde de waarde van zijn collega's oversteeg. Hierdoor kreeg Gilligan door de recensenten toekenning voor het algehele resultaat van BETTER CALL SAUL, met uitzondering van enkele verspreide prestaties van Gould en mederegisseurs. Volgens Newman en Levine speelt de journalistiek een invloedrijke rol in de individualisering van de auteur in kwaliteitstelevisie om promotionele redenen.³⁹ Een populaire en bekende auteur van een kwaliteitstelevisie wordt ingezet om kijkers te trekken en nieuws rondom de serie te creëren. Doordat de recensenten Gilligan portretteren als individuele geniale auteur, functioneert hij als brandmanager van BETTER CALL SAUL.

Uit de recensies is gebleken dat Gilligan door recensenten aspecten van vaardigheid, herkenbaarheid, betekenisgeving en succes krijgt toegeschreven die voortkomen uit zijn technische vaardigheden, zijn persoonlijke stijl, de manier waarop hij een intrinsieke betekenis aan de serie toevoegt en zijn reputatie. In het journalistieke discours wordt Gilligan verantwoordelijk of medeverantwoordelijk gehouden voor de esthetiek van de beelden, het ritme, de complexiteit van de personages en de verhaallijn. De uitstraling en stemming van BETTER CALL SAUL is bepaald door de esthetische en ritmische stijl van Gilligan. Ook de gelaagdheid van de serie is door Gilligans metaforen en persoonlijke inspiratie gevormd. Ten slotte wordt door de recensenten ook de reputatie van BETTER CALL SAUL deels toegeschreven aan Gilligan. Gilligans status is bepalend voor de verwachtingen en

³⁹ Newman en Levine, 50.

bekendheid van de serie bij het publiek en het vertrouwen dat zij hebben in de kwaliteit van de serie. In de meeste recensies is Gilligans bijdrage meer noemenswaardig gebleken dan die van Gould of andere teamleden, maar er is duidelijk naar voren gebracht dat het kwalitatieve resultaat van de serie niet alleen aan hem toe te wijzen is.

5. Conclusie

Volgens de auteurstheorie van Sarris kan een filmregisseur verheven worden tot auteur als hij technische bekwaamheid, een persoonlijke stijl en een intrinsieke betekenis in zijn werk kan tonen en verwerken. Door deze theorie toe te passen op kwaliteitstelevsie, is in deze thesis onderzocht of showrunners, specifiek Gilligan, ook tot auteur verheven worden. Hierbij richtte dit onderzoek zich op de volgende centrale vraag: welke auteurseigenschappen worden in het Amerikaanse journalistieke discours aan Vince Gilligan toegeschreven als auteur van kwaliteitstelevsiedrama BETTER CALL SAUL? Uit dit onderzoek is gebleken dat Gilligan in het journalistieke discours als auteur wordt gezien van BETTER CALL SAUL met auteurseigenschappen ten aanzien van technische vaardigheid, persoonlijke stijl, intrinsieke betekenis en reputatie. Hierbij werd de technische vaardigheid van Gilligan getypeerd door de ontwikkeling van zijn personages en het doelbewust gebruik maken van cameravoering, montage en regie. Verder werd in het journalistieke discours de persoonlijke stijl van Gilligan omschreven als esthetisch, ritmisch en herkenbaar. Ten aanzien van zijn intrinsieke betekenis werd Gilligan verder gekenmerkt door een onderliggende boodschap en toevoeging van thematiek welke volgens de journalisten voortkomen uit zijn persoonlijke inspiratie en ideeën. Tot slot werd aan Gilligan nog de auteurseigenschap van een goede reputatie toegekend.

Bij dit resultaat valt allereerst op dat de drie beginselen van de auteurstheorie van Sarris ontoereikend zijn om alle auteurseigenschappen die aan Gilligan worden toegekend in het journalistieke discours te categoriseren. De auteurseigenschap van een goede reputatie kan namelijk niet worden ondergebracht onder technische vaardigheid, persoonlijke stijl of intrinsieke betekenis. Dat dit echter een belangrijke auteurseigenschap is voor filmregisseurs werd reeds benoemd door Truffaut in zijn voorstel voor de *politique des auteurs* in *Cahiers du Cinema*, waarin hij auteurs beschreef als makers die door het publiek waren uitverkoren en gerespecteerd. Het zou dan ook interessant kunnen zijn om te onderzoeken in hoeverre het raamwerk van Sarris zou kunnen worden uitgebreid met de categorie 'reputatie' om auteurseigenschappen van kwaliteitstelevsieseries maar ook film te analyseren. Hierbij is verder de vraag of er verschillen te vinden zijn tussen academische discours en het journalistieke discours. Het lijkt namelijk aannemelijk dat de reputatie van een showrunner belangrijker is binnen de journalistiek dan binnen de academische wereld, aangezien televisiewetenschappers zich meer richten op het corpus van regisseurs en showrunners en niet zozeer op de persoon zelf. Dit zou echter verder onderzocht moeten worden.

Verder viel op dat in het journalistieke discours Gilligan alle auteurseigenschappen krijgt toegekend, terwijl hij niet de enige showrunner van BETTER CALL SAUL was. Wellicht is dit te verklaren door het feit dat de journalisten Gilligan al kenden door zijn goede reputatie op grond van de serie BREAKING BAD. De andere showrunner heeft echter ook bijgedragen aan BREAKING BAD, als regisseur en schrijver, maar stond hierbij niet op de voorgrond in de media. Hieruit lijkt het dat er slechts aan een

persoon auteurs eigenschappen worden toegekend, terwijl de totstandkoming van kwaliteitstelevisieseries een groepsproces is. Dit fenomeen is in overigens in lijn met de studie van Newman en Levine, waarin gesteld wordt dat de auteurstheorie van Sarris de problematiek erkent van individueel auteurschap bij totstandkoming van film en televisieseries waarbij er sprake is van samenwerking tussen vele verschillende partijen.

Tot slot waren er nog een aantal beperkingen bij dit onderzoek. Zo is de conclusie niet generaliseerbaar voor andere televisieseries en alleen geldig in de context van het eerste seizoen van BETTER CALL SAUL. Dit onderzoek betrof namelijk slechts een enkelvoudige casestudie, waarbij slechts twintig Amerikaanse recensies werden geanalyseerd. Wel zou door middel van vervolgonderzoek kunnen worden nagegaan in welke mate de gevonden inzichten ook van toepassing zijn op andere kwaliteitstelevisieseries. Ook zou het interessant kunnen zijn om te onderzoeken of de Europese journalistiek auteurs eigenschappen toekent aan showrunners. Daarnaast was een ander methodologisch probleem van dit onderzoek dat het uitvoeren van een discoursanalyse tot op zekere hoogte een subjectief proces is. Dit kan gevolgen hebben voor betrouwbaarheid en validiteit van dit onderzoek. Als een andere onderzoeker hetzelfde onderzoek zou uitvoeren zou dit namelijk afhankelijk van zijn of haar perspectief kunnen leiden tot andere resultaten. Vervolgonderzoek door middel van replicatie is dan ook noodzakelijk om de betrouwbaarheid en validiteit van dit onderzoek te verhogen.

Referenties

- Benshoff, Harry M. *Film and Television Analysis*. Londen: Routledge, 2016.
- Bourdieu, Pierre. *Distinction: A Social Critique of the Judgement of Taste*. 1979. Vertaald door Richard Nice. Cambridge, Massachussets: Harvard University Press, 1984.
- Brackett, David. *Interpreting Popular Music*. New York: Cambridge University Press, 1995.
- Braun, Virginia, en Victoria Clarke. "Using Thematic Analysis in Psychology." *Qualitative Research in Psychology* 3.2 (2006): 77-101.
- Brooker, Will. *Hunting the Dark Knight: Twenty-First Century Batman*. Londen: I.B. Tauris&Co., 2012.
- Cooley, Aaron. "Showrunners: The New Auteurs?" *Frontier Psychiatrist*, 6 september 2013. <http://frontpsych.com/showrunners-the-new-auteurs/>.
- Dokou, Christina. "Christopher Bigsby, Viewing America: Twenty-First-Century Television Drama." *European Journal of American Studies* 4 (2014): 1-6.
- Foucault, Michel. "What is an Author?" In *Language, Counter-memory, Practice: Selected Essays and Interviews*, geredigeerd door D. F. Bouchard, 113-138. Ithaca: Cornell University Press, 1977.
- Geraghty, Christine. "Aesthetics and Quality in Popular Television Drama." *International Journal of Cultural Studies* 6.1 (2003): 25-45
- Gerstner, David. "The practices of authorship." In *Authorship and Film*, geredigeerd door David Gerstner en Janet Staiger, 3-25. New York: Routledge, 2003.
- Hassler-Forest, Dan. "Game of Thrones: Quality Television and the Cultural Logic of Gentrification." *TV/Series* 6 (2014): 160-170.
- Hassler-Forest, Dan. "The Walking Dead: Quality Television, Transmedia Serialization and Zombies." In *Serialization in Popular Culture*, geredigeerd door Rob Allen en Thijs van den Berg, 120-140. New York: Routledge, 2014.
- Hicks, Alexander, en Velina Petrova. "Auteur Discourse and the Cultural Consecration of American Films." *Poetics* 34 (2006): 180-203.
- Hilmes, Michelle. *Only Connect: A Cultural History of Broadcasting in the United States*. Wadsworth: Cengage Learning, 2002.
- Jancovich, Mark, en James Lyons. *Quality Popular Television: Cult TV, the Industry and Fans*. Londen: BFI, 2003.
- Lang, Christine. "'Gonna Break Bad?' – On Implicit Dramaturgy in Breaking Bad." In *Breaking Down Breaking Bad*, geredigeerd door Christine Lang en Christoph Dreher. München: Wilhelm Fink Verlag, 2013. Transcript.
- Lotz, Amanda. *The Television will be Revolutionized*. New York: New York University Press, 2007.

- Merritt, Bishetta. "Bill Cosby: TV Auteur." *Journal of Popular Culture* 24.4 (1991): 89-102.
- Mittell, Jason. "A Cultural Approach to Television Genre Theory." *Cinema Journal* 40.3 (2001): 3-24.
- Newman, Michael, en Elana Levine. *Legitimizing Television. Media Convergence and Cultural Status*. New York: Routledge, 2012.
- Park, Clara Clairborne. "Author! Author! Reconstructing Roland Barthes." *The Hudson Review* 43.3 (1990): 377-398.
- Perren, Alisa, en Thomas Schatz. "Theorizing Television's Writer-Producer: Re-viewing the Producer's Medium." *Television & New Media* 16.1 (2015): 86-93.
- Sarris, Andrew. "Notes on the Auteur Theory in 1962." *Film Culture Winter* 27 (1962/63): 561-564.
http://alexwinter.com/media/pdfs/andrew_sarris_notes_on_the-auteur_theory_in_1962.pdf
- Sarris, Andrew. "The Auteur Theory and the Perils of Pauline." *Film Quarterly* 16.4 (1963): 26-33.
- White, Howard en Berverly Griffith. "Author Cocitation: A Literature Measure of Intellectual Structure." *Journal of the American Society for Information Science* 32.3 (1981): 163-171.

Bijlagen

Bijlage 1: Casusmateriaal

Art. nr.	Titel	Bron	Schrijver	Datum	Link	Opmerking
1	'Better Call Saul' review: Born to be 'Bad'?	Newark Star-Ledger	Vicki Hyman	9-2-2015	http://www.nj.com/entertainment/tv/index.ssf/2015/02/better_call_saul_review_breaking_bad_bob_odenkirk.html	
2	'Better Call Saul': Your Spoiler-Free Review of the 'Breaking Bad' Spinoff	Yahoo TV	Ken Tucker	21-1-2015	https://www.yahoo.com/tv/bp/better-call-saul-bob-odenkirk-breaking-bad-amc-205027749.html	
3	'Better Call Saul' Review: Bob Odenkirk Leads Worthy Successor to 'Breaking Bad'	The Wrap	Jason Hughes	6-2-2015	http://www.thewrap.com/better-call-saul-review-bob-odenkirk-leads-worthy-successor-to-breaking-bad/	
4	Confident, Briljant "Better Call Saul" Returns Viewers to World of "Breaking Bad"	Roger Ebert	Brian Tallerico	4-2-2015	http://www.rogerebert.com/demanders/confident-brilliant-better-call-saul-returns-viewers-to-world-of-breaking-bad	
5	'Better Call Saul' review: A good 'Bad' prequel	Newsday	Verne Gay	6-2-2015	http://www.newsday.com/entertainment/tv/better-call-saul-review-a-good-bad-prequel-1.9908710	
6	'Better Call Saul' Review: You Don't Need Us to Tell You to Watch It	Indiewire	Liz Shannon Miller	21-1-2015	http://www.indiewire.com/article/better-call-saul-review-you-dont-need-us-to-tell-you-to-watch-it-20150121	Popcultuur referentie, en referentie naar het vasthouden van een bepaald niveau.
7	Review: 'Better Call Saul!' a 'Breaking Bad' prequel with promise	Hitflix	Alan Sepinwall	21-1-2015	http://www.hitfix.com/whats-alan-watching/review-better-call-saul-a-breaking-bad-prequel-with-promise	
8	'Breaking Bad' spinoff has promising debut	Pittsburgh Post-Gazette	Rob Owen	6-2-2015	http://www.post-gazette.com/ae/tv-radio/2015/02/06/Breaking-Bad/stories/201502060014	
9	'Better Call Saul' a prequel with its own story to tell	Boston Globe	Matthew Gilbert	5-2-2015	http://www.bostonglobe.com/arts/television/2015/02/05/breaking-bad-prequel-with-its-own-story-tell/1HdzG3fSZmgZFvgJqPdXUL/story.html	
10	Meth King's Lawyer: The Early Years	New York Times	Alessandra Stanley	5-2-2015	http://www.nytimes.com/2015/02/06/arts/television/better-call-saul-a-breaking-bad-spinoff-on-amc.html?_r=0	

11	'Better Call Saul' is a Breezy, Darkly, Funny Addition to AMC	Las Vegas Weekly	Ken Miller	4-2-2015	http://lasvegasweekly.com/ae/film/2015/feb/04/better-call-saul-amc/	
12	Better Call Saul	Entertainment Weekly	Jeff Jensen	21-1-2015	http://www.ew.com/article/2015/01/21/better-call-saul	Metaforen door Gilligan.
13	Better Call Saul	Under the Radar	Zach Hollwedel	6-2-2015	http://www.undertheradarmag.com/reviews/better_call_saul/	Over scenario en personage ontwikkeling.
14	Did you like Breaking Bad? Then you'll probably like Better Call Saul.	Vox Culture	Todd VanDerWerff	6-2-2015	http://www.vox.com/2015/2/6/7992801/better-call-saul-review-amc	Over techniek.
15	Better watch 'Better Call Saul'	Cleveland Plain Dealer	Mark Dawidziak	6-2-2015	http://www.cleveland.com/tv-blog/index.ssf/2015/02/better_watch_better_call_saul.html	Over het voortzetten van niveau.
16	"Better Call Saul" and "The Slap" two TV dramas with baggage	The Denver Post	Joanne Ostrow	4-2-2015	http://www.denverpost.com/2015/02/04/better-call-saul-and-the-slap-two-tv-dramas-with-baggage/	Status van Gilligan, Gilligan wordt vertrouwd.
17	"Better Call Saul" humanizes the smooth-talking "Breaking Bad" sidekick in a surprisingly solid spin-off	Salon	Sonia Saraiya	31-1-2015	http://www.salon.com/2015/01/31/%E2%80%9Cbetter_call_saul%E2%80%9D_humanizes_the_smooth_talking_%E2%80%9Cbreaking_bad%E2%80%9D_sidekick_in_a_surprisingly_solid_spin_off/	Er wordt verwezen naar "Gilligan and his team".
18	'Better Call Saul': TV Review	The Hollywood Reporter	Tim Goodman	21-1-2015	http://www.hollywoodreporter.com/review/better-call-saul-tv-review-765600	Veel in combinatie met Gould.
19	TV Review: 'Better Call Saul'	Variety	Brian Lowry	21-1-2015	http://variety.com/2015/tv/reviews/tv-review-better-call-saul-1201409820/	Vertrouwen in Gilligan en kadrering in de pilot.
20	TV: Don't hang up on 'Breaking Bad' spin-off 'Saul' quite yet	San Francisco Chronicle	David Wiegand	4-2-2015	http://www.sfgate.com/tv/article/TV-Don-t-hang-up-on-Breaking-Bad-spin-off-6062113.php	De manier waarop Gilligan een personage creëert.

Bijlage 2: Coderingstabel

VG = Vince Gilligan PG = Peter Gould BCS = BETTER CALL SAUL BB = BREAKING BAD

Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Codering op interpretatiefniveau	Subthema's
1	I expected a lot of things from AMC's "Breaking Bad" prequel "Better Call Saul" -- fast talk, cheap suits, more than a whiff of desperation -- but not among them was a black-and-white opening sequence that culminates in a silent, extended, Emmy-worthy take on once motor-mouthed legal kingpin Saul Goodman as he revisits his glory days, subtly cycling through pride, regret, wistfulness and despair. Then again, "Breaking Bad" creator Vince Gilligan and co-producer Peter Gould proved themselves masters at exploding our expectations (a few times, quite literally) during Walter White's devastating descent into meth-dealing, mayhem and murder.	<ol style="list-style-type: none"> 1. BCS is de prequel van BB. 2. De verwachtingen zijn hoog van BCS, omdat het een prequel van BB is. 3. De openingssequentie was Emmy-waardig. 4. De openingssequentie toont uitgebreid en in stilte emoties, persoonlijkheidseigenschappen en personage informatie van Saul Goodman. 5. VG en PG hebben zich bewezen als meesters in het overtreffen van verwachtingen van de kijker in BB. 6. VG is de maker van BB. 	<ol style="list-style-type: none"> 1. VG en PG hebben in hun openinssequentie een hoogwaardig beeld neergezet, waarin zij de hoofdpersoon van BCS introduceren. 2. VG heeft als maker van BB hoge verwachtingen van zijn werk geschapen. 3. PG doet niet onder voor VG. 4. VG en PG worden beschouwd als meesters. 	<p>Esthetiek Personageontwikkeling Reputatie Verwachting Toekenning Genialiteit</p>
1	How will "Better Call Saul" play for those unfamiliar with "Breaking Bad"? It still works, provided they're content with Gilligan's trademark loopiness and the show's leisurely (but confident) pace.	<ol style="list-style-type: none"> 7. VG heeft een gekke persoonlijkheid. 8. De gekke persoonlijkheid van VG komt terug in BCS. 9. BCS heeft een rustig, zelfverzekerd ritme. 10. De stijl en het ritme zorgen voor een goed concept. 	<ol style="list-style-type: none"> 5. VG's stijl maakt de serie interessanter. 6. VG's stijl is herkenbaar. 7. Degenen die wel bekend zijn met BB beoordelen BCS hoogstwaarschijnlijk als een goed concept. 8. BCS verloopt ritmisch. 9. De stijl van BCS komt zelfverzekerd over. 10. VG's gekke persoonlijkheid valt op. 	<p>Herkenbaarheid Toekenning Reputatie Ritmiek Persoonlijkheid</p>
2	Breaking Bad creator Vince Gilligan had one crucial goal to achieve with AMC's new series Better Call Saul, premiering Feb. 8. He had to make Bob Odenkirk's Saul Goodman someone to root for, someone with a more complex emotional life than the manic money-grubber we came to love as comic relief in Breaking Bad. Judging from the first two episodes of Better Call Saul that I've watched (the second airs Feb.9), Gilligan has succeeded.	<ol style="list-style-type: none"> 11. VG's doel van BCS was om bij de kijker empathie op te wekken voor het hoofdpersoonage en de complexiteit van het personage duidelijk te maken. 12. VG wilde een complex personage creëren. 13. Saul Goodman was geliefd als komische verademing in BB. 14. VG heeft zijn doel bij de kijker bereikt. 15. VG heeft BB gecreëerd. 	<ol style="list-style-type: none"> 11. VG kan in BCS naar voren brengen wat hij duidelijk wil maken bij de kijker. 12. VG is verantwoordelijk voor de complexiteit van het personage Saul Goodman. 13. VG heeft een succesvol personage gecreëerd in BB. 14. BB was een succesvolle serie van VG. 15. VG is iemand die zijn doelen bereikt. 	<p>Vaardigheid Doelbewust Toekenning Reputatie Persoonlijkheid</p>
2	I should also say the show is, overall, terrifically cast, right down to a small role played by Mirian Colon — Al Pacino's mother in Scarface, which	<ol style="list-style-type: none"> 16. De acteurs in BCS zijn heel goed en doelbewust geselecteerd. 17. Er is nagedacht over de kleine details. 18. Scarface was een inspiratiebron voor BB. 	<ol style="list-style-type: none"> 16. VG liet zijn inspiratie voor BB doorschemeren in de uitwerking. 17. De herkomst van BCS, als prequel van BB, schemert door in de uitwerking. 	<p>Herkenbaarheid Herkomst en inspiratie Doelbewust</p>

Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
	you may recall was kind of a Breaking Bad inspiration.		18. VG werd geïnspireerd door Scarface.	
3	“Breaking Bad” was a huge series for AMC, and with “Mad Men” getting ready to end, the network needs “Saul” to work. It’s a tall order, considering “Breaking Bad” is one of the most highly-regarded television series of all time. When it was announced that creator Vince Gilligan was going to spin Odenkirk’s Saul Goodman into a prequel series, critics and fans alike were incredibly skeptical. And they will remain so going into the premiere. But go into the premiere they will, and in very large numbers. Gilligan’s job, with series co-creator Peter Gould, is to give them a reason to come back. They do so by humanizing Jimmy through the introduction of his brother Chuck, played very effectively by Michael McKean.	19. BB was erg populair en werd hooggewaardeerd. 20. AMC had hoge verwachtingen van BCS. 21. VG heeft naamsbekendheid onder critici en fans van BB. 22. Voornamelijk VG wordt verantwoordelijk gehouden voor BCS, en hij heeft daarbij hulp van PG. 23. Ondanks de sceptische verwachtingen, maakt VG, met hulp van PG, BCS de moeite waard voor de kijker om de serie te blijven volgen.	19. VG wordt gekoppeld aan de hoogwaardigheid van BB. 20. Het vertrouwen dat BCS even succesvol als BB en MAD MEN wordt, ligt bij VG. 21. VG nam een risico met het creëren van een spin-off van BB en heeft dit waargemaakt. 22. Het succes van BCS is niet alleen door de ideeën van VG, maar ook door die van PG.	Reputatie Vaardigheid Toekenning Vertrouwen
3	Yet again, a comedic actor coming through dramatically on a Vince Gilligan show.	24. VG plaatst in zijn series vaak een komedieacteur in een dramatische rol.	23. Het werk van VG wordt getypeerd door komedieacteurs in een dramatische rol.	Herkenbaarheid
4	It shouldn’t be surprising to note that “Better Call Saul” is incredibly confident on a visual level as well. The first two episodes are directed by the great Vince Gilligan and Michelle MacLaren, the creator of and a regular vet of “Breaking Bad.” They look incredible.	25. BCS komt op visueel niveau erg zelfverzekerd over. 26. Het is niet verbazingwekkend dat regisseurs VG en Michelle MacLaren visueel sterke afleveringen van BCS creëren. 27. Het hoge visuele niveau van de eerste twee afleveringen wordt toegeschreven aan VG en Michelle MacLaren. 28. VG is de befaamde maker van BB.	24. VG en Michelle MacLaren hebben een status van visuele kundigheid. 25. Michelle MacLaren is ook deels verantwoordelijk voor het succes van BB. 26. De stijl van BCS komt zelfverzekerd over, dankzij VG en Michelle MacLaren. 27. VG is een legende en wordt de hemel in geprezen.	Reputatie Vaardigheid Toekenning Ritmiek Herkenbaarheid Genialiteit
4	[Vince Gilligan and Michelle MacLaren] are TV directors who carefully consider their choices and how their visuals can play a thematic role in the overall fabric of the show. The editing and music choices have a fluid, mesmerizing rhythm that we really haven’t seen since, well, “Breaking Bad.”	29. VG en Michelle MacLaren maken als televisieregisseurs doordachte keuzes. 30. VG en Michelle MacLaren laten visuele elementen een globale thematische rol spelen. 31. VG en Michelle MacLaren hebben een vloeiende en betoverende manier van regisseren en muziek kiezen. 32. VG en Michelle MacLaren zetten hun ritmische stijl van BB door in BCS. 33. Het ritme in BCS is vloeiend en betoverend.	28. VG staat bekend als een regisseur die nadenkt over zijn keuzes. 29. VG heeft een stijl waarin visuele elementen een globale thematische rol spelen. 30. VG toont in BCS dezelfde ritmische stijl als in BB. 31. BCS verloopt ritmisch, dankzij VG en Michelle MacLaren. 32. VG heeft in veel opzichten dezelfde stijl als Michelle MacLaren. 33. VG en Michelle MacLaren onderscheiden zich van andere televisieregisseurs door hun doordachte stijl en ritme.	Doelbewust Herkenbaarheid Thematiek Ritmiek Toekenning

Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
5	Vince Gilligan, who created "Bad" and this show, clearly doesn't want to sacrifice Saul's comic underpinnings for some deeper, darker tale about the evil that lurks in men's souls. Besides, he's already done that series. As such, "Saul" is lighter and brighter than "Bad," and -- particularly with Sunday's launch -- often very funny.	34. VG wil van Saul Goodman een personage met komische elementen maken om BCS niet net zo zwaar te maken voor de kijker als BB. 35. VG heeft in BB een personage met een donkere complexiteit gecreëerd. 36. VG creëerde BB. 37. VG creëerde BCS.	34. VG denkt na over de meest passende en relevante persoonlijkheidseigenschappen voor zijn personages. 35. VG wordt beschouwd als maker van de show. 36. VG toont zijn veelzijdigheid met zijn personages. 37. VG houdt van komedie.	Personageontwikkeling Doelbewust Toekenning Vaardigheid Persoonlijkheid
6	If you are a passionate fan of television (especially during what we call the great Golden Age of Television, that finds its most classic examples on cable and premium cable), then you are aware that this February, the creator of the storied "Breaking Bad" series will be following up on that achievement with the prequel series "Better Call Saul."	38. BB was een succesvolle prestatie. 39. VG zet zijn prestatie van BB voort met de prequel BCS. 40. Een betrokken gepassioneerde televisie fan hoort te weten van BB en BCS.	38. De verwachtingen van BCS liggen hoog, omdat het wordt gecreëerd door de maker van BB (VG).	Reputatie Toekenning Verwachting
7	The Saul Goodman of "Breaking Bad" couldn't carry a series, and Gilligan and Gould have wisely humanized him to the point where Jimmy McGill (and Bob Odenkirk) can. He's no saint — one of the highlights of the first episode involves him hypnotizing a pair of young con men with rapturous tales of his days as a slip and fall artist known throughout Chicago as "Slippin' Jimmy" — but nor is he the completely cynical, amoral operator who will tell Walt and Jesse the easiest way out of a dilemma is to murder Jesse's friend Badger.	41. VG en PG hebben het hoofdpersonage een complexe en humane persoonlijkheid gegeven. 42. VG en PG hebben de persoonlijkheid van Saul Goodman na BB verder vormgegeven zodat het personage een serie kan dragen. 43. De persoonlijkheid van Saul Goodman komt naar voren in het scenario. 44. VG en PG maken intelligente keuzes.	39. VG en PG zetten persoonlijkheidseigenschappen van Saul Goodman doelbewust in. 40. VG en PG zijn kundig om de persoonlijkheid duidelijk te maken via het script. 41. VG en PG hebben een even grote bijdrage aan het personage Saul Goodman. 42. VG en PG zijn intelligent.	Doelbewust Vaardigheid Toekenning Persoonlijkheid
7	The first three episodes are all directed by "Breaking Bad" alums — Gilligan, Michelle MacLaren and Terry McDonough — and there's the same care placed into each and every frame, but the compositions often look very different. Walter White tended to live his most memorable moments in close-up, the better to take advantage of Bryan Cranston's expressive face, but also to illustrate how powerful this former weakling was rapidly becoming. Many of the most interesting shots on "Better Call Saul!" position its hero as barely more than a speck on a map — a little man caught up in larger forces he can barely comprehend, let alone talk his way around.	45. VG, Michelle MacLaren en Terry McDonough stelden hun frames met zorg samen in BB en zetten dat voort in BCS. 46. De composities in BCS zijn anders dan in BB. 47. Er is nagedacht over de meest relevante en doelbewuste manier van framing.	43. De stijlen van BB en BCS lijken op elkaar door de zorg die in de frames is gestoken, maar worden anders uitgedragen. 44. De framing en composities in BB en BCS worden niet alleen aan VG toegeschreven, maar ook aan Michelle MacLaren en Terry McDonough. 45. Filmtechnieken worden op een doelbewuste en relevante manier ingezet. 46. VG is zorgvuldig.	Herkenbaarheid Esthetiek Toekenning Doelbewust Vaardigheid Persoonlijkheid

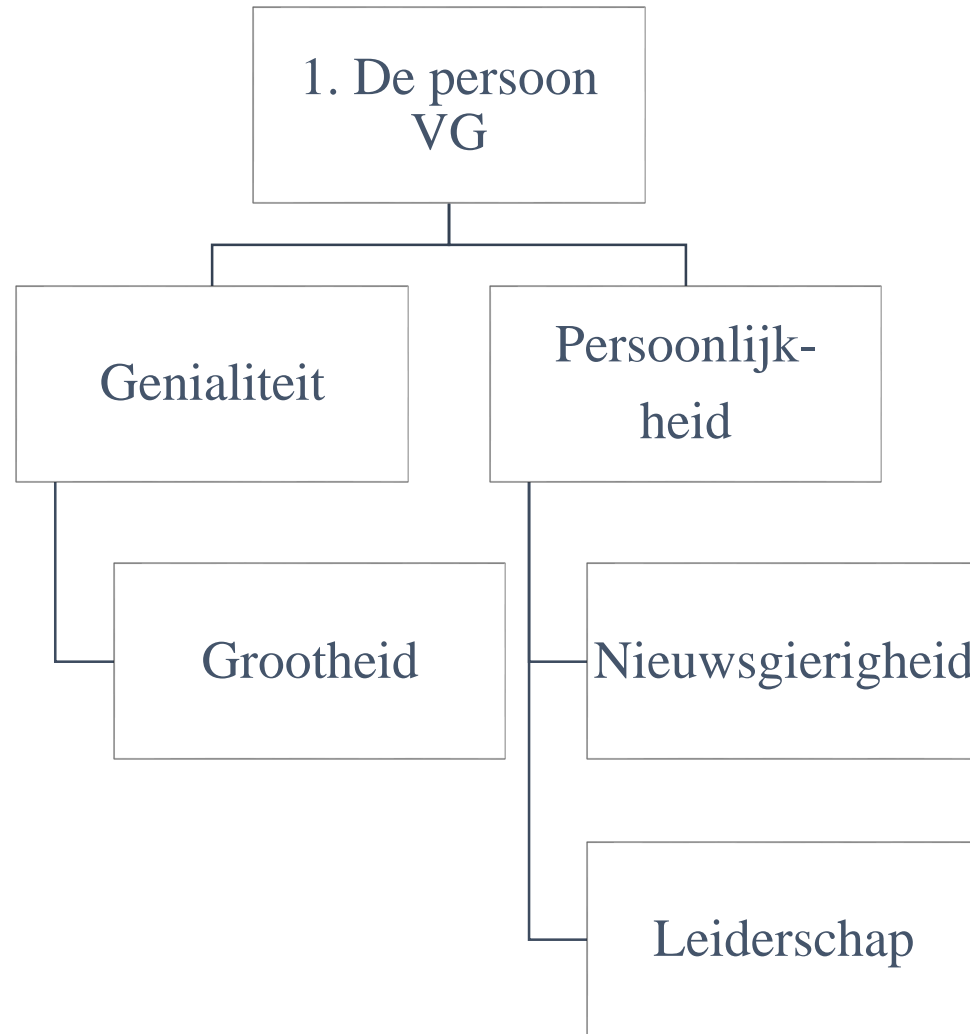
Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
8	Director Vince Gilligan, who co-wrote the premiere episode with "Saul" co-creator Peter Gould, serves up a terrific shot of Saul, whose face displays a heartbreaking mix of desperation and hope before he gets crushed at the last moment.	48. De eerste aflevering is geschreven door VG en PG. 49. VG heeft de eerste aflevering geregisseerd. 50. VG zet een goed shot van Saul Goodman neer, waarin de emoties van Saul Goodman te zien zijn.	47. Het goede shot is aan VG te wijden. 48. VG is zowel regisseur als schrijver van BCS. 49. VG brengt zijn bedoeling van een scene over op de kijker met beelden.	Toekenning Vaardigheid Doelbewust
9	The most valuable thing Gilligan and Gould do in the first episodes is to turn Saul from a relatively flat character primarily used for comic relief on "Breaking Bad" into a fully dimensional guy named Jimmy.	51. VG en PG passen het personage Saul Goodman doelbewust aan en werken het personage uit. 52. VG en PG verhogen de waarde van de serie door het personage Saul Goodman uit te werken. 53. Saul Goodman is een driedimensionaal personage geworden in BCS.	50. VG en PG zetten hun personages doelbewust in. 51. VG en PG creëren complexe personages. 52. VG en PG leveren een even grote bijdrage aan de transformatie van het hoofdpersonage.	Doelbewust Personageontwikkeling Vaardigheid Toekenning
10	There is plenty of material to work with on "Better Call Saul," thanks to Mr. Odenkirk's elasticity as an actor and also the inexhaustible ingenuity of Vince Gilligan, the creator of "Breaking Bad."	54. VG heeft een onuitputbare vindingrijkheid. 55. BCS kan alle kanten op. 56. VG is de maker van BB.	53. Als maker van BB is VG's genialiteit geen verrassing. 54. VG wordt vertrouwd om van BCS een succes te maken. 55. VG wordt beschouwd als een onuitputbaar genie.	Reputatie Verwachting Vertrouwen Genialiteit
11	Better Call Saul isn't to ascend to Breaking Bad's place in pop-culture history, but as a guilty pleasure for those who miss Heisenberg and the gang, it succeeds on just about every level. Not only does it return to the desert surroundings we know and love, but it also revels in the same moral depravity and dark humor we've come to expect from show creator Vince Gilligan.	57. Van VG wordt donkere humor en morele verdorvenheid in BCS verwacht. 58. BCS zet de stijl van VG in BB voort.	56. Kenmerkend aan de stijl van VG is de donkere humor en morele verdorvenheid. 57. VG heeft positieve bekendheid geworven met een stijl met donkere humor en morele verdorvenheid. 58. VG houdt van komedie met donkere humor en morele verdorvenheid.	Herkenbaarheid Reputatie Persoonlijkheid
12	Co-creator Vince Gilligan, who directed and co-wrote the pilot, packs the hour with clever metaphors for Jimmy.	59. VG is niet de enige maker van BCS. 60. VG schreef mee aan en regisseerde de eerste aflevering van BCS. 61. VG voegde veel metaforen voor het hoofdpersonage toe in de eerste aflevering van BCS. 62. De metaforen zijn op een slimme manier in elkaar gezet.	59. VG kan op een dieper niveau zijn personages toelichten. 60. VG toont de complexiteit van zijn personage in BCS.	Vaardigheid Onderliggende boodschap Personageontwikkeling Toekenning
13	Breaking Bad is one of the best shows to have graced television in a long time, and Vince Gilligan's exploration of the Walter White universe now continues (from co-creator Peter Gould) in Better Call Saul.	63. VG heeft met BB een van de beste televisieseries in een lange tijd neergezet 64. VG gaat op dezelfde manier verder in BCS als hij deed in BB. 65. VG heeft de wereld van BB en BCS geschapen en exploreert deze in BCS verder.	61. Het succes van BB garandeert succes van BCS, omdat VG op dezelfde manier doorgaat. 62. VG heeft een explorerende stijl. 63. VG is nieuwsgierig en gretig.	Reputatie Herkenbaarheid Toekenning Vertrouwen Verwachting Persoonlijkheid

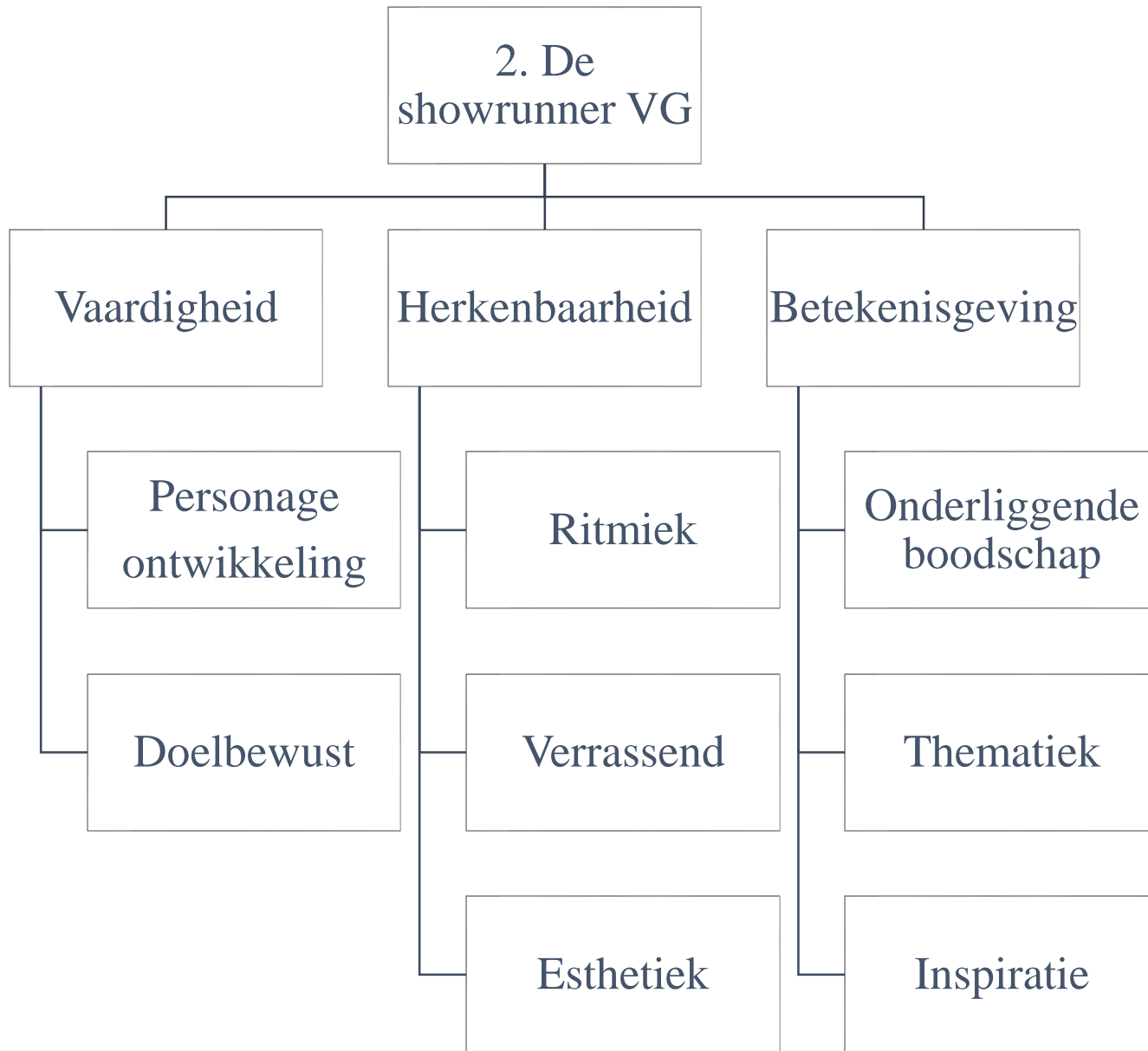
Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
		66. De door VG ontwikkelde wereld van BB wordt samen met PG verder geëxploreerd.	64. VG's naam voegt meer toe aan de waarde van BCS dan de naam van PG.	
13	To be sure, the term "spin-off" rarely implies great things for a television show (how often has one been better than the original?), but if Breaking Bad proved anything, it's that story is always Vince Gilligan's top priority. Nothing happens—be it a scene or a shot or a line of dialogue—without reason, so the same should hold true for an entire television series, if Gilligan's behind it.	67. Verhaal is altijd de eerste prioriteit van VG. 68. Verhaal was de eerste prioriteit in BB. 69. VG heeft BCS met een reden gecreëerd. 70. VG creëert BCS en daarom zal deze spin-off een goede televisieserie worden.	65. In VG's stijl ligt de focus op verhaallijn. 66. VG maakt goed overwogen keuzes en laat niets aan toeval over. 67. VG's naam is een garantie voor succes.	Herkenbaarheid Doelbewust Reputatie Verwachting
13	Clearly, Gilligan felt there was enough of the character left to explore to warrant an entire show, and true to form, the co-creator delivers an engaging, well-plotted series that doesn't disappoint.	71. VG maakte de keuze om BCS te creëren. 72. VG levert in BCS een innemende goed doordachte serie die niet teleurstelt. 73. VG heeft al eerder een innemende en goed doordachte serie gecreëerd. 74. VG is niet de enige maker van BCS.	68. De verwachtingen van VG zijn hoog. 69. VG voldoet aan de verwachtingen. 70. VG's stijl is goed doordacht en innemend. 71. VG's stijl is doorgezet in BCS. 72. VG maakt innemende en goed doordachte series.	Reputatie Toekenning Verwachting Vaardigheid Herkenbaarheid Esthetiek Doelbewust
14	The direction, from Gilligan in the pilot and longtime Breaking Bad director-producer Michelle MacLaren in the second, is beautiful, bringing the same gorgeous eye to the seedier parts of Albuquerque that the parent show brought to the desert.	75. VG heeft de eerste aflevering heel mooi geregisseerd. 76. Michelle MacLaren heeft de tweede aflevering heel mooi geregisseerd. 77. VG zette een prachtig beeld neer van de woestijn in Albuquerque in BB. 78. VG en MacLaren zetten op dezelfde manier als VG in BB deed een prachtig beeld neer van de meer sjofele gedeelten van Albuquerque.	73. VG's stijl is elegant en esthetisch. 74. VG bezit de vaardigheden om een esthetisch beeld te creëren. 75. VG zet zijn stijl voort in BCS. 76. De esthetiek van BCS is zowel van de hand van VG als van Michelle MacLaren.	Herkenbaarheid Esthetiek Vaardigheid Toekenning
14	Trying to make this series the thematic inverse of its parent is a good impulse, and it's an ample reminder of why Gilligan and Gould are among the best TV writers today.	79. VG en PG behoren tot de beste schrijvers van televisieseries van nu. 80. VG en PG tonen hun grootheid in BCS.	77. VG en PG behoren tot de top van televisieschrijvers.	Genialiteit
15	Jimmy has no shortage of desperation, and any comparisons of the Jimmy-to-Saul reinvention to the Walt-to-Heisenberg metamorphosis are inevitable. Thematically, this is familiar territory for executive producer Vince Gilligan, the creator of "Breaking Bad."	81. Het thema van een personagetransformatie is bekend gebied voor VG. 82. Het thema in BCS toont vergelijkingen met het thema in BB. 83. VG is de maker van BB en BCS.	78. VG weet hoe hij thema's moet verwerken in zijn series. 79. VG is verantwoordelijk voor het thema van personagetransformatie in BCS. 80. VG verwerkt in zijn werk een persoonlijk thema.	Vaardigheid Thematiek Toekenning Herkenbaarheid
15	Gilligan's two AMC series share a common trajectory and a marvelous visual sense, but they are different in tone and execution.	84. BB en BCS delen een overeenkomend verloop en een gevoel voor visueel sterke beelden. 85. De stemming en uitvoering is in BCS anders dan in BB.	81. VG is verantwoordelijk voor de sterke visuele stijl in BB en BCS. 82. VG's stijl is gericht op visueel sterke beelden. 83. VG's stijl komt naar voren in BCS.	Toekenning Esthetiek Herkenbaarheid Vaardigheid

Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
15	There is a moment early in the first episode when Saul walks to a bright yellow car in the courthouse parking lot. We just see it from the front, and it looks like a pretty nifty car . . . until he starts it up and pulls out of the space. It's almost as if Gilligan is saying, "You think you know what you're seeing here, but hold on a second."	86. BB en BCS tonen dezelfde stijl, maar op een andere manier uitgevoerd. 87. De kijker moet goed blijven opletten in BCS. 88. VG zou zeggen dat je denkt te weten wat je ziet, maar dat je hier dubbel over na moet denken. 89. De scene lijkt oppervlakkig, maar er zit meer achter.	84. VG weet hoe hij sterke visuele beelden kan creëren. 85. VG speelt met de verwachtingen van kijkers. 86. Van VG wordt verwacht dat hij overal over nadenkt en speelt met thema's. 87. Bij VG bevat alles in beeld en hoe dat in beeld is gebracht informatie of een boodschap over de serie.	Vaardigheid Verrassend Verwachting Herkenbaarheid Onderliggende boodschap
16	Vince Gilligan and Peter Gould have constructed a layered, very human, bumbling protagonist who is not at all limited to the role of sideline comic accent.	90. VG en PG hebben een realistisch en complex hoofdpersoonage gecreëerd. 91. VG en PG hebben een personage aangepast aan het doel. 92. Het personage is gecreëerd door VG en PG.	88. VG en PG tonen vaardigheid in het creëren van een complex personage. 89. VG en PG construeren een personage doelbewust. 90. VG en PG hebben wat betreft de constructie van het hoofdpersoonage een even noemenswaardige rol.	Vaardigheid Personageontwikkeling Doelbewust Toekenning
16	I trust Gilligan, so although it's less than exciting and not at all a comic respite, "Saul" has me along for the ride.	93. VG's vaardigheden als showrunner worden vertrouwd. 94. BCS valt tegen. 95. Ondanks dat BCS tegenvalt, trekt VG kijkers.	91. VG heeft een goede reputatie als showrunner. 92. VG's naam trekt kijkers. 93. VG's status bepaalt de verwachtingen van de serie. 94. VG is betrouwbaar.	Reputatie Vertrouwen Toekenning Verwachting Persoonlijkheid
17	Vince Gilligan and his team, as usual, have surprised me.	96. VG leidt het team van BCS. 97. VG verrast de kijker zoals altijd.	95. Het is VG's stijl om tegen de verwachtingen van de kijker in te gaan. 96. VG heeft controle over het team en daarom over BCS. 97. VG is een leider.	Herkenbaarheid Verrassend Toekenning Persoonlijkheid
17	Gilligan did masterful work with "Breaking Bad," telling a story not just about Walter White but also about the culture that shaped and enabled him. Now he's taking on another type of criminal—a trickster, not a mastermind.	98. VG was verantwoordelijk voor de sterke verhaallijn en onderliggende boodschap in BB. 99. VG is het meesterbrein achter BB. 100. VG begint een nieuwe verhaallijn met een ander personage. 101. VG heeft meesterlijk werk afgeleverd door ook de maatschappij in de serie te betrekken.	98. Van VG wordt een meesterwerk verwacht. 99. VG toont veelzijdigheid. 100. VG voorzigt BB van een diepere boodschap over moderne cultuur die iemand vormt en stuurt. 101. VG is een meester in zijn werk.	Reputatie Verwachting Genialiteit Vaardigheid Thematiek Onderliggende boodschap
18	It might blow up in everybody's face or we might be hailing it years from now as a great second act in Vince Gilligan's brilliant and strange foray into New Mexico.	102. VG kan van BCS een grote flop maken, óf het maken tot een groot succes. 103. BB was een briljante en bijzondere serie. 104. BB en BCS spelen zich af in New Mexico. 105. BCS is de tweede akte van BB. 106. BB en BCS zijn producten van VG.	102. VG neemt risico. 103. Eerder werk van VG was uitzonderlijk goed. 104. VG is verantwoordelijk voor het succes van BCS. 105. BCS is een verlenging van BB. 106. VG is briljant.	Persoonlijkheid Reputatie Toekenning Herkenbaarheid Herkomst Genialiteit

Art.	Fragment	Codering op beschrijvendniveau	Coderingop interpretatiefniveau	Subthema's
19	Without giving too much away, "Saul" opens with a terrific framing device, using black and white to draw the viewer in. ("Bad" creator Vince Gilligan directed the pilot, which he co-wrote with Peter Gould.)	107. VG heeft de eerste aflevering geregisseerd en samen met PG geschreven. 108. De esthetiek van het openingsbeeld is aan VG toe te schrijven. 109. VG heeft BB gecreëerd.	107. VG kan een esthetisch en doelgericht openingsbeeld creëren.	Esthetiek Doelbewust Vaardigheid
20	We already know Vince Gilligan likes to defy the odds.	110. Iedereen weet wat VG graag doet. 111. VG gaat graag de uitdaging aan om iets wat onmogelijk lijkt, mogelijk te maken.	108. VG verrast de kijker. 109. VG is een beroemd persoon. 110. VG's stijl is bekend. 111. VG beheerst vaardigheden om zijn gestelde doelen van zijn series te bereiken. 112. VG probeert graag nieuwe mogelijkheden uit.	Verrassend Herkenbaarheid Reputatie Vaardigheid Doelbewust Persoonlijkheid
20	The beauty of "BB" was that Gilligan created a character who isn't just one thing, but, rather, a realistic, complex assemblage of good and bad qualities.	112. VG heeft een complex personage gecreëerd. 113. Het complexe personage was de kracht van BB.	113. VG beheerst de vaardigheden om een complex personage te creëren.	Vaardigheid Personageontwikkeling

Bijlage 3: Clustervorming van subthema's in thema's

3. De toekenning van het succes van BCS aan VG

